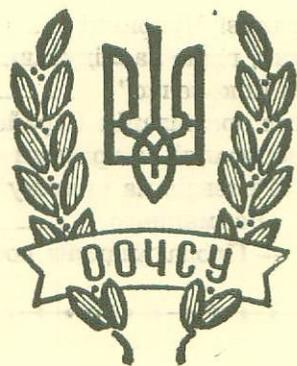

ВІСНИК

VISNYK the HERALD

суспільно-політичний місячник

РІК XXXV Ч. 5
YEAR XXXV No. 5

ТРАВЕНЬ — 1982
MAY — 1982

ЦІНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$0.90

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

ЗМІСТ

ІВАН ЗАДОРОЖНІЙ — Наступ на героїчну епоху української історії	1
Травень — місяць Героїв	3
К.О. — Спостереження з окружних нарад ОЖ ОЧСУ	4
БОГДАН ЛІВЧАК — Нікудишній і безрадний (В. Винниченко)	5
АВБ — Нації у змаганні з російським імперіалізмом	9
Звернення УККА до Громадянства	10
Д-Р БОГДАН ДЗЕРОВИЧ — В ім'я національного інтересу (Початок ст.)	12
ЯНКА КУПАЛА — Я від вас далеко... (Вірш)	14

СТОРІНКА ОЖ ОЧСУ

ГАННА ЧЕРІНЬ — 1941-й (Вірш)	15
НАДІЯ НАУМ — Криводумки пана Кедрина Івана (Репліка)	15
ОКСАНА КЕРЧ — Книжка Світляни Кузьменко (Рецензія)	16
Діяльність Відділу ОЖ ОЧСУ в Голівуді, Фл.	17
ЗЕНА МАТЛА-РИХТИЦЬКА — День Матері і день України	18
15-ліття Відділу ОЖ ОЧСУ в Бофало	19

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

Нью-Йорк у поклоні Генералові Чупринці	20
ПРОФ. ЮРІЙ Г. — Видання, гідне наслідування („Герась Соколенко“)	21
Із Звернення до культурних організацій (Крайова Рада УККА)	23
ВАСИЛЬ СТУС — Вірш, написаний за гратами	23
Д-Р ОЛ. СОКОЛИЩИН — Рецензія на книжку Романа Рахманного	24
ПАНЬКО НЕЗАБУДЬКО — Пропагандивна собачарня (фейлетон)	

ЗАРЕЄСТРУЙТЕ УКРАЇНУ ЯК РОСІЙСЬКУ

КОЛОНІЮ І ДОПОМОЖІТЬ ЗВІЛЬНИТИСЯ

ВІД НАКІНЕНОЇ ОКУПАЦІЇ

Московський в'язень Олесь Бердник,

з листа до ОН

ВІСНИК

НАСТУП НА ГЕРОЇЧНУ ЕПОХУ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Трагедія нашої історії була у тому, що поруч героїчного покоління були одночасно ефільти, татарські люди, яничари, поруч великих постатей типу Мазепи, були кочубеї й іскри... Тому не дивниця, що Іван Сірко кошовий Сіні Запорізької витяв у пень татарських людей, яничар, які воліли залишатися в чужій землі, як вертатися в Україну... До найбільш героїчних епох нашої історії належать сорокові роки цього століття. Велика неповторна епопея УДП-ОУН-УПА-УГВР, про яку наш Головнокомандувач у своєму наказі сказав: супроти героїчних подвигів УПА бліднуть Термопіли. Героїчна епопея сорокових років — двофронтова війна України — врятувала честь нашої Нації, як пише у своєму Патріаршому Посланні з приводу Державного Акту 30 червня 1941 року Святіший Патріарх Йосиф I. Сорокріччя відновлення нашої Державності усіми зусиллями й нікчемними засобами намагається оплюгувати окупант України — москалі. На жаль, в українській дійсності знайшов він спільніків, татарських людей... Ред. Орест Зибачинський у свій час оприлюднив статтю в «Самостійній Україні» про Акт 30 червня, назвавши його революційно-державним актом. В «Новому Шляху» він дав йому ту саму оцінку. Ред. Ярослав Гайвас, чи проф. Юрій Бойко не йнакше оцінюють цей Державний Акт, то все ж плавюківці йдуть у фарватері Гальського-Дмитрука, погромщика націоналістів на ЗУЗ — майора КГБ, польського роду кгбіста. Він же нагороджений нагороною імені (зрадника) Галана. Ймовірно Степан Куропась і Ф. Кубанець (правдиве прізвище нам відоме) отримають ту саму нагороду за нікчемний пашквіль в «Самостійній Україні» за грудень 1981, який удостоїться передруку у кгбістських «Вісٹях з України»... Цікава синхронізація, зовсім так, як би на замовлення КГБ... з'являються у тому самому часі здогадні, пофальшовані «Спогади Боровця-Бульби («Армія без держави»), за змістом кгбістського типу, «Вітер з Волині» з рецензією у «Промені», а в «Українському Слові» рецензія з похвалами на пашквіль «Армія

без держави»... Усі ці антиукраїнські видання синхронізували якісь темні сили якраз на сорокріччя Армії Героїв — УПА.

Етіяльти обплісовують святу пам'ять Героя Нації Степана Бандери точно так, як це потрібно КГБ, облюгавлюють УПА, Героя Нації — ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринку, який рівний Святославові Хороброму, як Головнокомандувач гине на полі слави, обороняючи Рідну Землю перед ворогом України... «Самостійна Україна» — це офіціоз ОДВУ й усіх плавюківських т. зв. націоналістичних споріднених організацій... Отже і проф. Гнатюк, і д-р Шебунчак, і Микола Плавюк і «редактор» Степан Куропась несуть відповіальність за кгбістське облюгування національних героїв, зокрема Степана Бандери! Чи ефільтам в «Самостійній Україні» не є відомо, що Степан Бандера це всенациональний Герой України, який довгі роки був в'язнений в німецьких концтаборах, був засуджений на кару смерті за геройський вчинок під Польщею, чи не є відомо татарським людям, що двох братів Степана Бандери замордували в Осьвенцимі, а рідного брата його дружини, Опарівського, розстріляло гестапо в Бригідках! Чи ефільти вже зовсім втратили честь, чи не виконують вони чиїхось доручень під шантажем?!

Гидота бере кожну чесну людину, кожного українського патріота, коли читає цю «Армію без держави», цей «Вітер з Волині», цей пашквіль «Самостійної України», бо автором його може бути тільки

У 1982 ВІДЗНАЧАЄМО 40-ЛІТТЯ З ЧАСУ СТВОРЕННЯ ГЕРОЇЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ І 50-ЛІТТЯ ПОЧАТКУ МОСКОВСЬКОГО ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ.

УКРАЇНА ЗМАГАЄТЬСЯ І ЧЕКАЄ НАШОЇ ВСЕБІЧНОЇ ДОПОМОГИ!

ки двійняк Гальського. Щоб пізнати правдиве обличчя плавюківців, рекомендуємо українським патріотам прочитати цей пашквіль Дмитрука-Гальського під псевдонімом Ф. Кубанця для пізнання правдивого обличчя цього троянського коня в українській еміграційній політиці... Тепер ще більш ясне усім листування М. Плавюка з братом-комунарем. Теж ясно, чому ця тічня яничар розбиває УККА!

Ми апелюємо до членів УГВР з України на чолі з Миколою Лебедем, о. д-ром І. Гриньохом, мгр Дарією Ребет, Мирославом Прокопом, які коляборують сьогодні з плавюківцями й не протидіють розбиванню УККА, щоб вони стали в захист геройчної епохи в житті нації — сорокових років, яких вони були співучасниками і, зокрема до Миколи Лебедя, який на наказ Герінга був виданий нацистами польському судові на майже певну смерть, щоб вони підняли не лише свій голос протесту проти пашквілів на геройчу епоху в житті нації, (над якою плавюківці чинять оргію ганьби), але щоби скінчили коляборацію з псевдodemократами з-під стягу ОУНм. Статут передбачає 2/3 призначених на Збір ОУНм говою ПУНу, а лише 1/3 делегатів мають право призначити члени... Це є демократія?!

Усе українське патріотичне громадянство повинно засудити кгбістські пашквілі «Самостійної України» на всенаціонального Героя і творців відновленої Української Державності Слуги Божого Митрополита Кир Андрея, Митрополита Полікарпа, Патріярха Йосифа, Ярослава Стецька, президента Костя Левицького, помордованих гестапом членів Уряду Євгена Легенду, Д. Яцева, П'ясецького й тисяч і тисяч інших борців.

Усе українське громадянство повинно засудити пашквілі Ф. Кубанця, «Армію без держави», «Вітер з Волині», яких метою є оплюгувати найбільше геройчу епоху нашої найновішої історії!

КГБ у наступі! Мобілізујмо фронт проти ворога і його татарських людей, проти кочубеїв, яничар!

Закликамо Войнів УПА станути в обороні чести Геройської Армії всієї Нації проти КГБ і його спомагачів!

Іван Задорожний

„ВІЗВОЛЕННЯ НАЦІЇ ОКРОПЛЮЄТЬСЯ І ОСВЯЧУЄТЬСЯ КРОВ'Ю ЇЇ НАЙКРАЩИХ СИНІВ. ЧЕРЕЗ ІХ СМЕРТЬ — ВЕДЕ ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ!”

Симон Петлюра

*Можна все на світі
Вибирати, сину,
Вибрали не можна
Тільки Батьківщину.*

Василь Симоненко

НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО НІХ!

Не втомлюймось, на заклик УККА, писати до наших конгресменів і сенаторів у справі звільнення ЮРІЯ ШУХЕВИЧА з московського ув'язнення, влаштовујмо демонстрації, добиваймось на них присутності американської преси й телевізії.

А одночасно — не забуваймо про ІРИНУ І РОМАНА ШУХЕВИЧІВ — дітей, які через постійне ув'язнення Батька стали напівсиротами!

На всі 49 літ життя їхній Батько-Герой Юрій Шухевич карається вже майже 30 літ у московських кайданах, а не відступає від заповітів Великого Батька, Національного Героя України ГЕН.-ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ — РОМАНА ШУХЕВИЧА, ГОЛОВНОКОМАНДУЮЧОГО СЛАВЕТНОЇ УПА, ГОЛОВИ ПІДПІЛЬНОГО УРЯДУ УГВР.

Відзначаючи у цім році 40-ліття з часу створення геройчної УПА, не забуваймо про той СЛАВНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ РІД!

Українські студенти-демонстранти з лав ТУСМ — у „захопленому” ними на півгодини приміщенні советської пресової агенції ТАСС 26.3.

1982 року в Нью-Йорку: друзі Іван Качор, Ігор Зварич, Іван Лещук (у будинку ОН).

ТРАВЕНЬ – МІСЯЦЬ ГЕРОЇВ

Дня 3-го травня 1924 року в окупованому Росією Києві загинув, духовно закатований Москвою, основоположник українського науково-націоналізму інж. Микола Міхновський. Це він ще в 1900-му році, в праці під наг. „Самостійна Україна” заявив ворогам України, що відродження Української Держави — невідкличне, що для української нації є один-єдиний дорожовказ: „Одна, едина, неподільна, самостійна” — Україна, від Сянку по Кавказ. Тому, що царський московський уряд не дозволяв публікувати українських творів, ця праця інж. Миколи Міхновського була того ж року опублікована у Львові й нелегально перепачкована на Наддніпрянщину, де вона зробила свою справу в підготові народу до 1917 року — до зrivу Української Національної Революції.

Дня 25 травня 1926 року поблизу бібліотеки в Парижі упав на брук від кулі підісланого ворогом жида Шварцбарда Головний Отаман СИМОН ПЕТЛЮРА, фактичний творець Українського Війська для оборохи відновленої української державності у формі УНР. Від самого початку національної революції Симон Петлюра, улюбленій українцями-вояками, вимагав на Військових З'їздах негайнога створення власної Української Армії, для захисту України. Але Винниченко та Ко, соціалісти різних мастей твердили, як то сказав і голова УЦРади проф. М. Грушевський, що Росія „Тепер соціалістична”, отже вона вже не буде нападати на Україну... А в той час Ленін наяввидку мобілізував московську голоту, щоб кинути її на Україну; до червоних частин набирали навіть латишів, китайців, платили найманцям, аби тільки не дозволити на розвал Російської імперії. На жаль, деякі українські кола не хотіли вдуматися в заяви Симона Петлюри, не могли зрозуміти значення великої і важливої його співираці з полк. Євгеном Коновалцем — не були достатньою міри соборниками. А саме Головний Отаман Симон Петлюра вчив тоді і вчити тепер нові покоління українців, як здобувати волю. Він писав: „Єдиною боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її народ живе і бореться

за своє право”. Тому імперсько-шовіністична Росія поспішила фізично зліквідувати Головного Отамана Симона Петлюру, автора клича: „Не забуваймо про меч!”

Дня 23 травня 1938 року з руки московсько-большевицького агента у Голляндії загинув від підісланої бомби співробітник Симона Петлюри — полковник ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ. Несучи в серці славні історичні традиції Запорізької Січі, Січового Стрілецтва, полк. Євген Коновалець прибув у вільний Київ і створив там — для оборони столиці — славетний корпус Січових Стрільців. У всьому співдіючи з Симоном Петлюрою, він був творцем найміцнішої військової частини, яка брала активну участь у розгромі московсько-большевицького, грізного повстання в Арсеналі в Києві. Тоді його Січові Стрільці і Гайдамацький Кіш Симона Петлюри спільно розгромили московських контрреволюціонерів.

Але праця полк. Євгена Коновалця не обмежилась до київських подій. Після відступу наших частин з української території під тиском переважаючих сил ворога, полк. Євген Коновалець створив Українську Військову Організацію на Заході України, УВО, яка з часом почала діяти, головно в ідейному розумінні, і на Наддніпрянщині. Коли ж обставини змінилися, полк. Євген Коновалець збагнув, що надйшов час створити могутню пробосчу українську силу — зорганізовану, здисципліновану і свідому своїх національно - визвольних завдань. Так постала Організація Українських Націоналістів — славетна ОУН, передова сила Української Нації в боротьбі за відновлення нашої рідної Держави.

Смерть Міхновського — Петлюри — Коновалця, як і згодом смерть Головного Командира УПА ген.-хор. Тараса Чупринки — Романа Шухевича та Провідника ОУН Степана Бандери, — не зламала української людини в боротьбі за наші права, а навпаки — підсилила змаг! Ідеї вбити не можна, а ТРИ ЛИЦАРІ УКРАЇНИ були носіями БЕЗСМЕРТНОЇ ІДЕЇ, і самі вони стали БЕЗСМЕРТНИМИ.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ З ОКРУЖНИХ КОНФЕРЕНЦІЙ ОЖ

У трьох містах Америки (Нью-Йорк, Детройт і Філадельфія) відбулися цієї весни окружні конференції, на яких як кожного року мали нараду голови відділів та їхні заступниці виявити засяг праці, проведеної за звітний рік. Перша конференція, що відбулася в Нью-Йорку, виявила працю відділів Східного побережжя, про яку пані-подруга Марія Нестерчук мала коротку змістовну доповідь. До найголовніших осягів згаданих відділів (Нью-Йорк, Ньюарк, Йонкерс, Асторія) можна зарахувати: посилену працю на зовнішньому відтинку, відвідини — з проханням допомогти нашим в'язням та їхнім родинам, американських сенаторів і конгресменів, працю суспільної опіки та допомогу братнім організаціям у виплаченні боргів за будинки, висилання пачок до Південної Америки, Польщі та в Україну.

Після Ньюйоркської конференції відбулися такі ж у Детройті та Філадельфії. В детройтській конференції взяли участь численно заступлена делегація з Чікаго і Палатайну, членки детройтського відділу, а з Клівланду прийшов поштою письмовий звіт за трирічну працю відділу від голови п. Зорій. Обидва відділи здалекого Заходу — великий відділ у Чікаго і маленький у Палатайн — пані Оля Федак, п. Оля Загородна та п. Верещак з Чікаго виявили надзвичайно успішну працю. Було радісно слухати звітів пань з Чікаго та Палатайну про знаменито наладнану працю, дивуючи інших своєю невичерпною енергією та успіхами. Про Чікаго приявні довідались, що в відділі є багато активних жінок, на плечах яких спочиє вся праця, що член відділу п. Зена Матла-

Рихтицька вибрана на заст. голови Відділу УККА, що відділ має жваві зв'язки з американськими політиками, зокрема з сен. Діксоном, який робить заходи для звільнення з тюрми Оксани Мешко, Левка Лук'яненка, Юрія Шухевича. Відділ влаштовує літературні вечори та бере участь в етнічних фестивалях, які дають велику популярність українській групі. Зі звіту про відділ в Індіяні приявні довідалися про працю, а також про хворобу голови Відділу подруги Филипчак. Зі звіту подруги Мороко з Палатайн нам стало відомо, що відділ очолила Надія Голяш, що дас запоруку ще кращої праці.

У Детройті відсвятковано 50-ліття ОУН при значній допомозі ОЖ та ведеться акція в обороні політ'язнів. Нововибрана голова, спільно з іншими членками Об'єднання, обіцяє набиратись практики і працювати в міру сил. Тісна співпраця з СУМ-ом запевнила діяльності добру перспективу.

Дуже позитивну працю проявляє відділ ОЖ в Палатайн.

На філадельфійській конференції були приявні членки відділів у Філадельфії, Балтімору і Алентайну. Голова відділу в Балтіморі звітувала за свій невеличкий, але дуже активний відділ, а пані Анна Гарас і Анна Строт з Алентайну також виявили гарну діяльність. Вони мають дуже близькі зв'язки з своїм посадником Й. Дадоною, стейтовим легіслатором В. Рибаком та видатним конгр. Дон Ріттером, який дуже пильно зайнявся долею українських політ'язнів.

Філадельфійський відділ звітував про свої літературні вечори та співпрацю з іншими жін. організаціями, в тому для традиційного Свята Героїнь, а в травні — свята для поета, в'язня Москви, Василя Стуса. Відділи задовільно розпродають книжку Оксани Мешко, яку здебільшого роздарюють своїм американським приятелям.

Конференції виявили користь з тісної співпраці з іншими організаціями в своїх містах та посилену діяльність в обороні наших політ'язнів. У дальших числах подамо звіт з конференції в інших округах. (К. О.).

"VISNYK" — "THE HERALD"

Published by the Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc.

Monthly, except July and August, when bi-monthly.

Second class postage paid at General Post Off.

New York, N. Y.

Board of Editors.

Address: P.O. Box 304, Cooper Station,
New York, N.Y. 10276

Богдан Лівчак

НІКУДИШНІЙ і БЕЗРАДНИЙ

У «Свободі» УНСоюзу 6-7 серпня 1980 була стаття Ю. Мовчана «Володимир Винниченко у світлі історії». Автор старається вмовити у читача, що В. Винниченко це прямо «державник-самостійник». А, мовляв, частина нашої громади безпідставно обвинувачує його в симпатії до комуністів, і він один з тих, що своїми помилками довів до «заламання» української держави...

Мовчан пише: «Чи з перспективи сьогоднішніх днів помилки Винниченка були аж такі страшні, як це декому здається?»

Але чомусь і сам же він пише: «Було б несправедливо твердити, що Винниченко був «святым», безпомильним і т.д. Ні, як політик та державний діяч він зробив чимало помилок. Політично він хитався між українською національно - політичною платформою і концепцією української «радянської самостійної республіки».

Отаких «за» і «проти» Мовчан подає цілу гору.

На кінець ще одна цитата: «Пишуть, Винниченко, як голова українського уряду, був противником створення української армії і т.д. Кажу, пишуть, хоч жадних конкретних доказів не подають».

Думаю, що вистачить цього, що я навів, і тепер постараюся подати якраз конкретні докази на ті висновки Мовчана.

Вже саме устилізування вимагає точнішого окреслення того часу, коли Винниченко був головою уряду, а коли він був фактичним противником створення української армії чи за демобілізацію українських частин у московській армії. Щоби це все краще зрозуміти, треба додати і те, про що пише Мовчан, що Винниченко як політик, практичний політик, був експульсивний і схильний до крайностей.

У 1917 р. на початку квітня зібрався Український Національний Конгрес, з'їхалося з усіх кінців України 900 делегатів, а разом із масовим прибуттям представників організацій Києва було 1500 людей.

На цьому Конгресі вибрано Українську Центральну Раду, а М. Грушевського головою, заступниками С. Єфремова і В. Винниченка.

З цього дня виступив Винниченко на політичну арену, про що докладно пише проф. Дмитро Доро-

шенко у своїй праці «Історія України» 1917-1923 років.

Майже рівночасно із створенням Ц. Ради почався загальний українсько-військовий рух і організація збройної сили. Створено Український Генеральний Військовий Комітет, головою якого став Винниченко. Заки приступити до обговорення праць цього Комітету, треба подати дещо з обставин, серед яких цей Комітет мав працювати. То був уже 4-ий рік воєнної Бурі, яка гриміла по великих просторах майже цілої Європи. Мільйонові маси вояцтва перебували на широких фронтах, і не видно було кінця тому борсансю.

Серед таких складних обставин сталося щось, чого ніхто не міг передбачити: у московській імперії вибухнула революція, скинено царя, створено Тимчасовий Уряд.

На широких просторах України наступило стихійне відродження українського національного життя, заговорили навіть про творення окремішньої Української Армії, про т.зв. «українізацію» московських частин.

Як поставилася до тієї стихійної, викликаної Т. Шевченком, «українізації» московська революційна демократія? Виразником московської демократії був нач. київської округи полк. Оберучев, який з великим фанатизмом виступав проти «українізації багнета». Також і Керенський ставився неприязно до українізації війська. Усі на купу московські «патріоти» називали це «шовінізмом», «сепаратизмом», навіть зрадою.

Як ставилися українці до тих військових справ? Треба зазначити, що були дві цілком протилежні течії, які нуртували серед українців. Націоналістично настроєні, під проводом інж. М. Міхновського — рішуче засуджували тактику тримання т.зв. єдиного революційного фронту з москалями, що її насліпо пропагувала українська соціалістично - радикальна інтелігенція, на чолі з Винниченком. Сам Міхновський не був популярний серед соціалістичних українських кіл, які захопили провід у свої руки. «Соціалізм» тоді був модою.

Винниченко з ненавистю ставився до армії. На третій день тривання Укр. Нац. Конгресу він напи-

сав статтю у «Робітничій Газеті» з дня 8-го квітня 1917 р., де висміював «віру в багнети» і що на «кінчиках багнетів можуть маяти не тільки червоні стяжки свободи, але і чорні пасма реакції, насильства, абсолютизму... «Дужої руки нам треба, а не багнетів».

З неукритою злістю глузував він з пробудження історичної традиції: «Замиготіли в очах червоні жупани, кунтуші, запахло димом гармат, свіжою кровлю, гнилим трупом. Бунчуки, булави, дипломати, пани-державні. Кріпак спішить на шляхтича перевернувшись, острогами дзеленьчати, нагаєм помахувати...».

Кілька днів пізніше Винниченко в тій самій «Робітничій Газеті» з 12-го квітня виступив знову проти творення української армії: «Не своєї армії нам, соціял-демократам і всім щирим демократам, треба, а знищення всяких постійних армій! Українська демократія повинна в сей час добре пильнувати, Українського мілітаризму не було, не повинно його бути і далі».

Ось тут бачимо, що Винниченко ішов рука-в-руку із чорносотенным полк. Оберучевим, який, як вже сказано, з фанатизмом виступав проти «українізації багнета».

Разом з Винниченком співпрацював спершу і С. Петлюра, але швидко, вже в кінці грудня 1917 р. відійшов від Комітету, через постійні непорозуміння з Винниченком, які приводили до гострих конфліктів. З того, що сталося, можна зробити цілком ясні припущення, на якому тлі були у Петлюри непорозуміння з Винниченком: С. Петлюра відчув думки і надії свого народу й був за створенням Української Армії.

Майже безпосередньо по відході з Комітету Петлюра став організувати «Український Гайдамацький Кіш Слобідської України». Від того часу Петлюра став активно боротися з навалою московських більшевиків, брав участь у звільненні Києва від московських банд.

Свого найбільшого противника, М. Міхновського, Винниченко встиг, як військову людину, виселити з Києва — післав подалі до Одеси. Міхновського, широго українського самостійника, позбувся з Києва, а з москалем Оберучевим, «щирим демократом», намагався розбрюювати українські військові частини, які боронили Бахмач і Чернігів від московських бандитів.

Насувається питання: де поділися ті численні полки, які творилися самочинно, які виростали, як гриби по дощі? Де ця півторамільйонова маса воїків, яких представники з'їжджалися на українські військові з'їзди?

Найкраще нам вияснює цю справу створений полк ім. гетьмана Полуботка. Тут треба зазначити, що українізовані частини висилано на фронт, бо війна ще тривала. Так було із полком ім. Полуботка: там було кругло 5000 воїків, частину їх — 16 сотень — по зукраїнізуванні, відправлено на фронт, а решту, які не хотіли йти на фронт, а хотіли боротися за Україну, заарештовано і вони сиділи у тюрмі аж до листопада. Вийшли на волю, як прийшли... більшевики!

Ми бачили вже із виступів чи писань самого Винниченка, що, крім порожніх фраз, не було у нього жадного державницького реального змісту. Він, як пише Мовчан, був схильний до крайностей, щось вроді таких фраз: про Січових Стрільців у Києві сказав — «Таке військо трапляється раз на тисячу літ»; при іншій нагоді сказав: «Ми покажемо, як ми уміємо боротись».

Таке саме поголовно було з великою частиною інтелігенції, яка була соціально-революційна, а не була ніяк фахово здатна зорганізувати державний апарат. А що ж говорити про армію, про яку ми вже чули, як Винниченко висловлювався.

Мало того, ця інтелегенція навіть не мала хисту і змоги станути на чолі соціальної революції у своєму власному стилі, тільки дивилася, що робить в цих справах «одностайній, себто московський, революційний фронт».

Мовчан пише: «Припустімо, що Винниченко, як політик, справді був нікудишим і безрадним». В Універсалі сказано: «Однині самі будемо творити наше життя». То ж чого було плентатися у хвості московської «революції»?

Винниченко тоді писав: «Самостійніство я уважав тією ідеєю, которая виходила швидше з розпути, з мрій, з емоцій її прихильників, а не з об'єк-

~~~~~  
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД — ЦЕ ГОЛОВНА ЕКОНОМІЧНА ПІДПОРА ДЛЯ ВЕЛИКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ПРАЦІ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ.

тивної можливості її необхідності. Тепер, коли в демократично - федераційній республіці Росії розкриваються перед кожною нацією такі широкі, такі захоплюючі перспективи творчості, розвитку й багатства, ніяких орієнтацій крім федераційно-республіканської Росії серед більше, або менше відповідальних революційних демократичних політических груп українства нема й очевидно не може бути».

З того писання бачимо, що Винниченко таки був справді нікудишнім і безрадним «політиком».

Здоровий розум диктував негайно заключити мир з Центральними Державами і справді творити своє власне життя. А хто в першу чергу мав творити це нове життя?! — військова сила, яку треба було організувати, а не на спілку з Оберучевим демобілізувати і, як це ми наглядно бачили, висміювати по газетах.

Ще один приклад. У Цариці над Волгою, на «Даргопі», було багато полонених українців з австрійської армії. Є. Коновалець в порозумінні з другими зверталися окремим листом до соціалізуючої Української Центральної Ради з пропозицією перевести в Україну полонених українців з російських таборів. Та від Ц. Ради відповідь не прийшла. Мало того! Як знаємо, ті полонені під проводом Коновальця самовільно таки добились до Києва, але тоді Ц. Рада чи пак Український Генеральний Військовий Комітет, де головою був Винниченко, заборонив українізованим частинам приймати у свій склад кол. полонених галичан.

Така постава провідників у Києві нагадує таку саму поставу «батьків народу» у Львові, хоча це було хронологічно у відворотному часі.

«Батьки народу» у Львові також чекали на письмо «найяснішого» пана з Відня, і якби не гурток сміливців, то не було б Першого Листопада.

Ми знаємо про дальший перебіг подій, коли упав Тимчасовий уряд Керенського, а московська комуністична навала посунула в Україну. Україна не була приготована навіть до оборони, а про протинаяступ годі й говорити. Тут якраз вийшло на яву пустомельство Винниченка, який заявив раніше: «Ми покажемо, як ми уміємо боротись». Старанням Винниченка і його компанії зукраїнізовані полки, пережерті комуністичною пропагандою, танули, як сніг на сонці.

Московська навала сунула в Україну, яка устами своїх провідників проголосила такий Універсал, де

ясно сказано, що Українська Народна Республіка стоїть у федераційному зв'язку з неіснуючою вже Росією! І далі в обличчі смертельної небезпеки українські провідники у Києві радили над творенням міліції, якої так дуже прагнув Винниченко, щоби раз на все знищити регулярну армію.

Так і сталося, що тієї регулярної армії майже не було, а міліції й поготів.

Важко називати регулярною армією ті позодинокі військові відділи, як відділ Січових Стрільців Коновальця, Кіш С. Петлюри і ще деякі менші частини, як Вільне Козацтво й ін.

В таких обставинах московська навала залила велику частину України. Аж по підписанні Берестейського Договору з Німеччиною і Австрією і при їх помочі звільнено всю українську територію від московської навали. Та навіть і по такім болючім досвіді не прийшло опам'ятання тих соціалістичних «революціонерів», на чолі з Винниченком.

Відтак прийшов упадок Ц. Ради, прийшов до влади гетьман П. Скоропадський, а гетьмана замінила Директорія. Та чи він взагалі тоді міг щонебудь вдіяти, коли по просторах України гуляли всякого рода отамани, виплив духової розхрістанності того ж Винниченка. Це був якраз вислід його безрадності «озброїти цілий народ». Духову розхрістаність він пропагував і у своїх літ. творах.

На кінець ще дещо про те, мовляв Винниченко не був ніколи комуністом, а також, як висловлюється Мовчан, що навіть за допомогою побільшаючого скла — не можуть противники довести, що Винниченко будь-коли сходив з позицій української державної самостійності».

Про одне і друге пише вичерпуюче д-р М. Стاخів у своїй 7-томовій праці «Україна в добі Директорії УНР» (т. 6-ий стор. 192-193). Там читаемо: «На початку 1920 р. змінив Винниченко свої політичні й соціальні переконання цілком. Він став комуністом і зорганізував Закордонну Групу Української Комуністичної Партиї з центром у Відні. Як голова цієї комуністичної групи він увійшов у переговори з Совнаркомом Росії про свій поворот в Україну. Безпосередньо перед своїм виїздом до Москви, він оповістив 22 квітня 1920 р. зверненням «До т.т. комуністів і революційних соціалістів Західної Європи та Америки». Там Винниченко писав:

«Як бувший голова влади бувшої УНР, Директорії я вважаю своїм обов'язком заявити І. Такої

форми української державності, яку представляють ці люди і яка називається УНР, більше не існує. Дійсною формою української селянсько-робітничої держави є УССР». І даліше: «Ці люди, які називають себе «Правителством УНР», не мають на це ні юридичного ні фактичного права, і їх можна кваліфікувати, як самозванців і узурпаторів. Юридичним пршоджерелом влади Директорії був Трудовий Конгрес України. Але Директорія в місяці лютого 1919 р. декларацією до держав антанти Трудовий Конгрес скасувала і таким чином позбавила сама себе єдиної правної підстави... Единим дійсним правителством України є Робітниче-Селянське Правительство УССР».

М. Стаків пояснює, що Директорія ніколи не «касувала» Трудового Конгресу. Уряд, який Винниченко проголосив тоді недійсним у характері Уряду УНР, був урядом під проводом соціал-демократа Ісаака Мазепи, що тоді, коли був писаний цей лист Винниченка, знаходився на вільній українській території з армією УНР під командуванням ген. Павленка.

Тепер стає цілком ясно, чому зчиняють увесі цей гамір пропагатори Винниченка, якого Мовчан називає **самостійником-державником!**..

Чи можна порівнювати Винниченка з Кнутом Гамсуном, як то дуже невдало старається робити Мовчан? Кнут Гамсон був у співпраці з німецькими нацистами, але він не спричинив упадку норвезької державності. Винниченко від зарання своєї політичної діяльності аж до її кінця працював на повалення української державності, і визнав вже на чужині ту московську колонію «самостоятельною державою».

І це, власне, підхопили деякі наші «науковці» і тепер теревенять про цю «самостоятельну» колонію. І тому тепер стільки чуємо, що «всі ми» за самостійну Україну — це блахман, який, власне, поширюють реалітетники.

Чи можна дивуватися, що вся творчість Винниченка пішла в забуття, і не тому що вона не була видана (вона була видана московським окупантам у 1920-х рр. в УССР), — а з огляду на її моральну «вартість», як також з уваги на ганебну ролю Винниченка, — вона не стала популярною серед народу. Нарід не міг погодитися з його неморальністю і не міг і дальше не може забути його ганебних вчинків.

### *Репліка Надії Наум*

### 80-ЛІТТЯ ЕДВАРДА КОЗАКА

У Детройті відбулося в квітні відзначення 80-ліття видатного мистця, карикатуриста і письменника Едварда Козака — ЕКА, видавця і редактора сатиричного журналу „Лис Микита”. В переддень ювілейної зустрічі відбулася виставка картин мистця та його синів Юрія і Яреми, в галерії „ЕКО”.

Беликий талант ЕКА в попередніх десятиліттях був радістю й гордістю усіх українців. Однак, за океаном, зокрема в „Лис Микиті”, його автор і редактор постійно виявляє редакційну „одноногість”: бачить похибки в тих, кого популярно називаємо Визвольнофронтівцями, і тому часто його сатира втрачає від односторонності.

У висліді маємо, що на ювілейному вечорі в Детройті мали виступати такі рекламиовані „Лис Микитою” особи, як І. Кедрин-Рудницький, Уляна Любович, І. Керницький... — люди з одного середовища.

„Одноногість” у мистецтві й літературі — небезпечне явище.

Едвард Козак мав би належати для всього народу, а не для одного середовища, яке вважає, що воно „виграє” — насправді ж програє убога українська сатирична література.

Славному ЕКОВІ бажаємо в поювілейному житті — жити на двох ногах!

### „ДЕРЖАВНА СИМФОНІЧНА ОРКЕСТРА УКР. ССР”

За московським „указом”, всі більші театри оркестри, хори тощо в окупованих неросійських „республіках” мають обов’язковий додаток „Державний”. Тому і в Києві є „Державна симфонічна оркестра УССР”, хоча немає держави.

Найновіші туристи-американці були вражені тим, що в симф. оркестрі з такою голосною назвою є ... 13 музик і диригент.

Бідна 50-мільйонова Україна під московським караулом!

## НАЦІЇ У ЗМАГАННІ З РОСІЙСЬКИМ ІМПЕРІЯЛІЗМОМ

Нині російські імперіялісти завзято намагаються втримати Польщу на статусі свого служняного сателіта. До цієї ганебної роботи вони запряги всяких ренегатів, запроданців, зрадників, а навіть кримінальний елемент, не згадуючи вже про тисячі власних російських агентів.

Після недавнього розгрому проводу робітничого руху „Солідарносць”, польські паатріоти знову підготовляються до чергових зусиль звільнити свою батьківщину від російського імперського зверхнictва.

Подібна ситуація є в Афганістані, що його російські агресори сподівалися скоро завоювати. До своєї колоніяльної політики Москва запрягла так званий уряд Бабрака Кармала, складений з різних ренегатів, зрадників, криміналістів, кар'єристів, вислужників. Інтенція Москви щодо Афганістану є та сама, що до Польщі — зробити ці країни своїми загарбаними провінціями.

В дечому ситуація в Польщі та в Афганістані нагадує ситуацію в Україні: колоніяльним режимом управлює ставленник Москви В. Щербицький, такий самий ренегат і запроданець, як афганець Бабрак Кармаль чи поляк Войцех Ярузельський.

В кожній із цих країн, більше чи менше опанованих російськими імперіялістами, національні Церкви й релігійні рухи відіграють відатну роль в змагу з воюючим комуністичним атеїзмом та взагалі з расистсько-шовіністичною духовістю російської імперської нації. В Україні — катакомбна Українська Греко-Католицька Церква, визнавці Української Автокефальної Православної Церкви і різні евангелицькі групи; в Афганістані — магометанска суннітська Церква; в Польщі — Польська Римо-Католицька Церква, — всі вони разом зі своїми народами змагаються за державну незалежність своїх націй та волю для своїх Церков.

Державні режими в усіх під'яremних націях є встановлені російськими імперіялістами-завойовниками, тобто „Польська Народна Республіка”, „Українська Соціалістична Республіка” і „Демократична Республіка Афганістану”, з тим винятком, що УССР є вповні інтегрованою часткою Советського Союзу, отже російської імперської держави. В усіх цих націях є накинені силою російської зброї тоталітарні режими, які слухняно виконують директиви Москви. В Польщі — це „Об'єднана Робітнича Партія”, в Афганістані — „Народно-Демократична Партія”, а в Україні — „Комуністична Партія України”, що є часткою російської імперської „Комуністичної Партії Советського Союзу”.

Протиставленням до накинених імперією режимів є рух муджадігінів у Афганістані, Організація Українських Націоналістів і широкий національно-визвольний рух в Україні, „Солідарносць”, Польська Римо-Католицька Церква і різні організовані політично-суспільні групи в Польщі.

Таких уярмлених Росією країн є більше в межах Советського Союзу і поза ним. В усіх цих країнах рушієм визвольних сил, які протиставляться народовбивчій і колоніяльній політиці росіян, є волелюбний націоналізм, оснований на ідеї суверенної національної держави і на духовій національній культурі кожного з цих народів. Це є природні рухи, що діють проти неприродного, доктринерського й насильницького комунізму-ленінізму, за парапаном мотивації якого відбувається експансія російської нації по всіх континентах.

Націоналістичні рухи є органічно-всенародними рухами в той час, коли комуно-ленінізм, советська державна система й згадані вгорі режими оперті єдино на брутальну військову силу і завойовницько-расистський гін російської нації.

Сьогодні дуже потрібне об'єднання всіх волелюбних національно-визвольних рухів уярмлених народів Європи й Азії в один скоординований фронт. Спільними силами десятків мільйонів месників-борців уярмлених націй буде безмірно легше знищити російський імперія-

## ЗВЕРНЕННЯ УККА ДО ГРОМАДЯНСТВА

Сучасний політичний в'язень Москви київський письменник Олесь Бердник пише у „Зверненні до Об'єднаних Націй”: „Зареєструйте Україну як російську колонію і допоможіть звільнитися від накиненої окупації”.

За ним іде львівський студент Іван Гель, також в'язень Москви, який називає ССР — російську імперію „душогубкою народів”.

Робітник Леонід Запорожець, арештований в Україні органами КГБ, у своєму „Зверненні до людства — „Слово з неволі” вказує на двопляновість російсько-більшевицької окупації в Україні й інших так зв. республіках:

„Одібралиши в націоналів ключі від економіки, диктатори-шовіністи прагнуть перетворити нас в безініціативних, заляканіх приживаючих, перевертнів, мамелюків Росії, русифікують наших дітей, денационалізують їх, навчаять заневаги до рідної мови, призирства до рідної національної культури, традиції”.

Вже цих свідчень досить, щоб здригнулося серце в кожного вільного українця. Але поневоленому народові слізи не поможуть, поможет лише наша зорганізована, продумана і сучасна праця і співпраця.

Український Конгресовий Комітет Америки, створений у 1940 році і покликаний координувати й унапрямлювати зусилля всіх організа-

лізм та відбудувати суверенні держави всіх націй. Тому найактуальнішими клічами сьогодні є: „Воля народам і воля людині!” і „За спільній фронт усіх уярмлених націй в боротьбі проти комуно-російського імперіалізму!” Помимо цього, що кожна уярмлена нація — і Польща, і Афганістан, і Україна, і Туркестан, і Грузія, і Литва, і Вірменія, і Латвія, і Білорусь, і Естонія, і Болгарія, і Чехія, і Румунія, і Словаччина й інші власними силами боряться за здобуття собі державної волі, то всі вони у власному інтересі мусять знайти між собою спільну мову, щоб ворог не міг їх роз'єднати винищувати, і епільними силами з усіх боків валити російську тоталітарну, антилюдяну й антінародну імперію! (ABB).

ваних українців на вільній землі Вашингтона, скеровані на оборону національних прав України.

В обличчі плянованої в Москві політики російщення і в 50-річчя початку московського голодомору в Україні в 1932-33 роках — Крайова екзекутива УККА вважає конечним здійснити в 1982 і в 1983 роках такі важливі заходи і проекти для допомоги українському народові:

1. Опублікувати збірну працю різних авторів під заг. „Російщення України”.
2. Опублікувати збірну працю різних авторів під заг. „Московський голодомор в Україні”, 1932-33.
3. Почати від центральних організацій, а також від усіх Відділів УККА в усій країні писання петицій і листів до членів Конгресу, до ОН та до Гаазького міжнародного суду у справі примусового російщення України, переслідування інакомислячих, переслідування за віру в Бога, запроторення до в'язниць і психіатричних лікарень квіту українського народу.
4. Провести в 1982-83 роках наукові панелі, і всюди де треба, влаштувати такі панелі з американськими науковцями на теми: а) Російщення України, б) Російський голодомор в Україні в 1932-33 роках.
5. Восени 1982 р. підготувати і провести у великих містах масові антимосковські демонстрації, з вимогою випустити на волю Юрія Шухевича у 40-річчя постання Армії Героїв УПА та інших політичних в'язнів Москви, і з вимогою припинити ганебну відновлену царсько-російську політику російщення України та інших поневолених народів.
6. Підготувати й провести в усіх більших містах ЗСА у травні 1983 року вселодні демонстрації в пам'ять невинних 6 мільйонів жертв Москви в часі голодомору в 1932-33 роках.
7. До всіх акцій залучати якнайбільше української молоді.

8. До вісіх акцій запрошувати українське духовенство.
9. Після публікації збірників „Розійтчення України” та „Московський голодомор в Україні, 1932-33”, перекласти ці праці англійською мовою і видати з численними фотодокументами, які є в розпорядженні УККА.

### УКРАЇНЦІ, ДОРОГА УКРАЇНСЬКЕ МОЛОДЕ!

Боротьба проти московсько-більшевицького імперіалізму є боротьбою за міцну Америку — бастион свободолюбного світу! Включайтесь всі в заліяновані акції! Хай кожний внесе свою частину у велику справу оборохи природних і Божих прав української нації!

На здійснення цих задумів потрібні додаткові, і то значні кошти, особливо на опрацювання, публікації і переклади англійською мовою названих збірників. Просимо надсилати щедрі пожертви на Спеціальний Фонд при УККА, із зазначенням „На два збірники”. Це будуть особливі видання й УККА докладе зусиль для їх масового поширення, зокрема англійською мовою — у всьому світі. Світ нарешті повинен знати більше про СУЧАСНУ ТРАГЕДІЮ УКРАЇНИ!

Фонди конечні для власніття наукових панелів, для включення студентів до праці над окремими ділянками українознавства на дані теми.

Централь й Відділи УККА, започатковуючи важливі проекти, сподіються праці і співпраці всього громадянства, бо доля України всім нам однаково важлива.

Но відмовте на ці справи пожертвувати в ім'я приспішення свободи тих, що жертвують усім на рідних землях!

Пам'ятаймо те, що писав арештований Москвою робітник Леонід Запорожець:

„Хай не надіється Росія, що буде вічно топтати тідність народів!”

### КРАИОВА ЕКЗЕКУТИВА УККА

Квітень 1982 РБ

•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦•♦  
КОМУНІЗМ — ОБЛУДА,  
НАЦІОНАЛІЗМ — ПЕРЕМОГА!

### СССР ПРИДУШИВ САМОСТІЙНУ ЕРІТРЕЮ

В опанованій Москвою Етіопії (Абісинії) в Африці московські агенти підготували військо і збройно зліквідували незалежність окремого народу ерітреїців, які 20 літ змагались за свою власну державність.

Советчики вдавали спершу приятелів визвольного руху Еритреї, потім проникли туди, викликали незгоди відповідно — і вдарили з допомогою етіопської армії та розгромили Еритрею в січні 1982 року.

Ліберальна преса в ЗСА не розголосувала про ту подію і ніхто із оборонців „прав людини” не протестував.

### МОСКВА КУПУЄ ХЛІВ

За несповна 4 місяці 1982 року Москва закупила в ЗСА майже 5 мільйонів тонн зерна, з того приватні фірми продали майже один млн. тонн кукурудзи (а кукурудзу СССР експортує до Румунії).

Московський комунізм-імперіалізм до того знахабів, що вимагає від ЗСА короткотермінових кредитів для нових закупів зерна. Москва попередила Департамент с.-г ЗСА, що зменшить закупи, якщо їй не дадуть таких кредитів.

У фінансових колах стверджують, що пришвидчений продаж Сов. Союзом золота закордоном показує неспроможність Москви платити твердою валютою за попередні закупи.

### ТЕРТЬЯ МІЖ ЦЕРКВАМИ

АТЕНИ, ГРЕЦІЯ. — Грецька Православна Церква вислали до Ватикану ультиматум, вимагаючи, щоб Католицька Церква не допомагала іншим католицьким церквам східного обряду, особливо ж Українській Католицькій Церкві, і щоб Ватикан відкликав архиєпископа-католика, призначеного для Румунії, бо в румунії живуть православні і такою вважає себе та країна.

Коментатори світових подій припускають, що Москва чинить натиск на Грецьку Православну Церкву, щоб зірвати «екуменічні розмови» з Ватиканом.

~~~~~  
ВІДЗНАЧАЙМО 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ
УКРАЇНИ-РУСИ ВЖЕ ТЕПЕР НОВИМИ
УСПІХАМИ У ВСІХ ДІЛЯНКАХ УКРАЇНСЬКОГО
ОРГАНІЗОВАНОГО ЖИТТЯ — В ІМ'Я ПЕРЕМОГИ
НАЦІОНАЛЬНО-ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ!

Д-р Богдан Дзерович

В ІМЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ

У „Свободі”, ще з дня 12 грудня 1981 р., з'явилася стаття в справі УККА, тим разом пера д-ра Богдана Шебунчака, під наголовком „А що далі?”

У вступі він назавв ХІІІ Конгрес „Чорною Радою”, і як некорисний об'яв — подав апатаю громадянства у тій справі, мовляв, воно не інтересується подіями на терені УККА і не хоче включатися в боротьбу проти УККА. Як корисний факт, подав, що УККА не виконав своїх завдань у минулому році, а як ще корисніший, що організації, які покинули Конгрес УККА, мимо своєї різновідності — зберегли свою поставу; вкінці, що провідники українських Церков стали у тій суперечці по їх стороні.

Рівночасно він подав програму діяльности Комітету для правопорядку, який має переорганізуватися у координаційний осередок, котрий не буде мати претензій стати другою централлю, конкуруючи з УККА, а матиме за ціль завжди доказувати, що немає УККА, і під якими услів'ями він може стати такою централлю.

Що Комітет за правопорядок не створить другої централі, я передбачував у моїй попередній статті „Перші успіхи ХІІІ Конгресу”. Не могло цього статися тому, що політичні організації, згуртовані у координаційному осередку, не мають спільног завдання, — спільної політичної мети, — таким статутовим завданням не може бути повалення УККА.

З усіх цих директив, які д-р Шебунчак видав до організацій, які належать до Комітету за правопорядок, чи тепер до координаційного осередку, для нас найважливішою є точка четверта.

Звучить вона так: 4) Підтримувати належною зовнішньою діяльністю ті апелі, які члени Гельсінської Групи, Українського Визвольного Руху та інших формацій руху спротиву в Україні переслали до ОН чи урядів західних країн, домагаючись свободи і державної незалежності для українського народу.

Обговорюю наперед цю точку статті д-ра Ше-

бунчака тому, що вона започатковала розлам в УККА і ХІІІ Конгрес був уже тільки епіЛОГОМ того розламу, який наступив по ухвалі Краєвої Ради з дня 15 грудня 1979 р., і якої переголосована меншість не прийняла.

У тій 4-й точці нема вже загадки про очолюване ген. Григоренком „Закордонне представництво Гельсінської групи”, яке ухвалила під проводом д-ра Шебунчака дня 17 листопада 1979 року Друга сесія конференції українських політичних партій і організацій.

Тому, що ця зміна незвичайно знаменна і теперішнє становище д-ра Шебунчака і напевно ОДВУ покривається зі становищем УККА, я передує ці події хронологічно.

У другій сесії конференції українських політичних партій і організацій, яка відбулася 17 листопада 1979 р., взяли участь представники таких політичних партій: УГОА, УНДО, СЗСУСП, СВУ, ОУНз, УРДП, УСП і ОУН, від котрої виступали д-р Зенон Городиський, д-р Володимир Михайлів, д-р Богдан Шебунчак та В. Пропчик. Тільки при тій партійній організації поєднує прізвища учасників, тому що на ділі були це члени управи ОДВУ. — На сесії були присутні також голова УНРади, голова Ради Прихильників УНРади і член уряду (екзилного) в характері обсерваторів.

Як бачимо, маємо величезну кількість політичних партій (д-р Фіголь в одній доповіді подав їх кількість на 17-ять). Це величезне число, як на чверть мільйона населення у ЗСА. свідомого свого національного походження. Видно, як дуже зрізничковані наші погляди на різні питання відносно нашої дійсності і майбутності. Ціникою була б праця на тему наших політичних партій, зокрема на тему, яка програма їх праці, які цілі, чи заплановані завдання відносяться до теперішньої дійсності, чи далеких плянів на майбутнє, скільки є членів кожної партії поза членами Управи і якими осягами можуть почавитися на протязі свого дотеперішнього існування? Може тоді виявиться б, що багато з них покриваються цілями

і засобами для їхсягнення, а різняться тільки озобовим складом управ...

Ті партійні рефлексії наєунув мені факт, поданий у звіті зі сесії, що голова УСП, який не міг з'явитися на засідання через простуду, не вислав іншого представника управи, але згори, сліпо взявся підтримати всі рішення сесії. Коли бачу у звіті „Свободи” ті скорочення назв партійних організацій, з яких декотрі не годен розшифрувати і не знаю чи пізвідсотка нашої громади могли б це зробити. — приходить мені на гадку цей партійний боляк на нашім національно-еміграційному організмі, і ця загроза для нашого зорганізованого життя, і тих вже майже 40 літ, змартованіх в еміграції на партійній боротьбі.

Перенірошу за ту партійну дегресію і повертатиметься до теми.

Отже, ця друга сесія конференції українських політичних партій видала відозву до українського громадянства, котрої друга точка звучала так:

„2) Звернутися до всього зорганізованого українського громадянства, зокрема Світового Конгресу Вільних Українців, як найвищої презентації української діаспори, підтримати морально і матеріально Закордонне Представництво Української Гельсінської Групи, що його очолює ген. Петро Григоренко, в його важкій і відповідальній праці в справі національно-державних прав нашого народу.”

Як бачимо, ця друга точка відозви прийняла, що таке Представництво, очолюване ген. Григоренком, вже існує, і звернулася тільки до українського громадянства, щоби воно підтримало те Представництво морально і матеріально.

Ta друга точка звернення сесії політичних організацій стала предметом дискусії і розгляду на засіданні Красової Ради УККА з дня 15 грудня 1979 року. Красова Рада ствердила по-милковість концепції ген. Григоренка, поміщеній у російськім журналі „Контінент”, а саме, що СССР не є російською колоніальною імперією, що російський імперіалізм не існує як ворог українського народу та інших поневолених народів і що Москва не переводить русифікації і не поневолює України. — Далінє Красова Рада ствердила шкідливість тих тверджень для

української визвольної справи і вирішила не підтримувати керованого ним Закордонного Представництва Української Гельсінської групи.

За цим рішенням голосувало 42 члени, проти 11, а 7 утримались від голосування.

Переголосована меншість не прийняла рішення більшості і всеупереч демократичним засадам — підтримала ген. Григоренка морально і матеріально й висела його до Мадриду.

Той крок меншості, яким меншість відмовилася прийняти рішення більшості, був розвалом УККА в тім складі, в якім він існував, а ХІІІ Конгрес був уже тільки конечною конвенцією тої ситуації.

Відколи людство існує у зорганізованій формі суспільства, назіть в найменшій його клітині (природно, у демократичній системі) у спільніх справах рінас більшість голосів. Обов'язусце особливо в організаціях, опертих на моральній сили, бо ті, які приступають до такої організації, своїм піднисом стверджують, що будуть респектувати відповідний принес статуту.

Іншої розв'язки для вирішення спірного питання немає і ніхто не знайде. А тому, що ми не маємо респекту до тієї єдиної можливої розв'язки спірного питання, — ми, що мали 1000 літ тому назад свою державу, — зараз її не маємо.

Справа ухвали з 15 грудня 1979 р. виринула знову на сторінках „Свободи” дня 2 лютого 1980 року. Цілу сторінку зайняли передрук статті ред. І. Біличевського з „Америки” під наголовком „Національний інтерес і опортунізм”, передрук статті редактора „Народної Волі” І. Смолія під наголовком „У справі спірних постачов Красової Ради УККА”—Декальог УККА з 1935 року і стаття від редакції „Свободи” під наголовком „Нарід має право знати”. У тій статті — коментарі від „Свободи”, редактор пише так: „Очевидно, що ніхто не може погодитися з такими — легко сказавши — ігнорантськими окресленнями в статті ген. Григоренка, як „провінційні націоналізми”, та всякими іншими твердженнями в тій статті, як і в його інших істуках. Проте ці справи можуть і повинні бути предметом інтелігентної дискусії, але в

жадному разі не дають оправданої причини до резолюції на форумі УККА".

Значить, треба було віддати ген. Григоренкові керму української політики на еміграції, підтримати його морально і матеріяльно, а відтак зачинати прозадити з ним „інтелігентні дискусії".

Таку спробу зробив Український Народний Союз з проф. В. Кубійовичем: він віддав йому „Енциклопедію", а той помістив у ній тезу, що на наших землях (в „УССР") є українська держава, яка є правним продовженням УНР, і тепер ідуть „інтелігентні дискусії" вже 18 літ для зміни антидержавницької тези, без видимого успіху, хоча не пролунав ні один голос в обороні твої тези. Політичні організації, які хотіть використати особу ген. Григоренка для своїх цілей, так легко не уступають.

У „Свободі" з 9-того березня 1982 р. з'явилось оголошення Народного Союзу про продаж „Енциклопедії Українознавства" в перекладі на англійську мову. До того часу ми не чули, чи і як буде справлена оспорена теза? Думаю, що справа є дуже важна і що делегати на Конвенцію, яка відбудеться в маю того року, виберуть і зобов'яжуть президента УНСоюзу, що оспорена теза буде справлена згідно зі становищем Київської Гельсінської Групи і загально прийнятим еляборатом Товариства Українських Правників у ЗСА.

Які настрої були у „Свободі" в часі ухвали з 15 грудня 1979 року, свідчить найкраще стаття редактора Івана Кедрина під наголовком „Проблема генерала Григоренка", яку він помістив у другому числі „Вістей Комбата", яких він є головним редактором. Він твердить, що Господь прислав нам ген. Григоренка, а ми, замість дякувати Господеві, що прислав нам людину з відомим у всьому міжнародному світі іменем, який признається до українства і говорить про українську державу, накидаємося, що він не говорить мовою студентів, членів ОУН з Академічного Дому у 20-тих роках, або мовою „Націоналізму" Дмитра Донцова.

Якою бідною представляє редактор Кедрин нашу націю, коли ми мусимо спеціально дякувати Господеві, що колишній большевицький генерал українського походження на схилку

У 100-ЛІТТЯ ЯНКИ КУПАЛИ

Від Ред.: Цього 1982 р. Білорусь, окупована Радянською, відзначає 100-ліття з часу народження своїх двох найбільших національних поетів: Янки Купали і Якуба Коласа.

Приєднуємося до святкувань вільних білорусів закордоном, містячи переклад твору Янки Купали.

Янка Купала

Я ВІД ВАС ДАЛЕКО...

Я від вас далеко, Батьківщини гони, —
На чужинне небо я дивлюсь сьогодні.
Та думками й серцем тільки вас я знаю,
Як і жив — живу я з вами в Ріднім Краю.
І нема на світі сили, ані пута,
Ні дверей залізних, найміцніше кутих,
Щоб хоч на часину, на найменшу в світі,
Білорусь зі мною вміли розлучити!

(Написано на еміграції).

Переклав Л. Полтава

~~~
свого віку говорить по-українськи і говорить про українську державу. А про яку мав говорити, про російську? — Тож усі дисиденти зізнавали на комісії закордонних справ американського Конгресу і всі стояли за українську справу, але всі вони рівночасно терпіли довгі роки по тюрмах за українську справу, за українську державу.

Коли до всіх тих настроїв у „Свободі", офіційному пресовому органі Народного Союзу, додамо статтю редактора А. Драгана, опубліковану в наочір'ї XIII Конгресу, в якій він пояснює ухвалу з 15 грудня 1979 р. браком громадської моралі у тих, котрі за нею голосували, а редактор Смолій у вищезгаданій статті — „злочином", то можна собі уявити, якої політики в дусі концепції ген. Григоренка, належало сподіватися від того представника Українського Народного Союзу, котрий був би вибраний на екзекутивного віце-президента Українського Конгресового Комітету.

Ген. Григоренко був замолоду, як сам подав редакторові еспанського часопису „Кампо", завзятим прихильником теорії Леніна, а відтак також Сталіна, тому, що вірив, що тільки він зуміє зреалізувати теорії Леніна.

(Закінчення у ч. 6-му)

Надія Наум

Ганна Чепрінь

КРИВОДУМКИ ПАНА КЕДРИНА ІВАНА
Репліка

В органі УНСоюзу „Свободі” ч. 84/1981 р. пан Кедрин Іван у статті „Преса і громадська думка” черговий раз пише, захищаючи сецесіоністів (тих, які вийшли із залі нарад ХІІІ Конгресу УККА), про „Етику журналістів”.

Не вважаємо за потрібне „полемізувати” з особою, яка живе на Місяці.

Хочемо лише зауважити, з якою „логікою” підходить пан Кедрин Іван до тієї „Етики журналістів”, яку сам раніше укладав і сам тепер перекреслює.

Він пише: „Коли представники 27 організацій вийшли зі залі пленарних засідань ХІІІ Конгресу, то тільки тому, що ці організації не захотіли піддатися диктатові одного політичного середовища”...

Пан Кедрин Іван знає, що під час ХІІІ Конгресу Українців Америки в жовтні 1980 р. до найвищої громадської репрезентації українців у ЗСА належали 90 організацій, об'єднань, товариств. 90! — а вийшли 27. Про яке ж „одне політичне середовище” і його „диктат” може бути мова?

У двобої із потенційним зміновіховством, не-передрішенством і будь-якого відтінку новомалоросіянізмом — виграла національно-християнська Ідея. Виграла величезна більшість. А в чому тоді полягає демократія? І хто хотів би диктувати?

*****
ЧИ ПОЖЕРТВУВАЛИ ВИ НА ПРЕСОВИЙ
ФОНД „ВІСНИКА”?

1941

З неволі вирваний, розправив плегі Київ
В гарматнім громі буреломних днів.
Осінній вітер нас теплом овіяв,
І ніжністю Дніпро запроменів.

За ці степи, ліси, Дніпро і гори
Ще будемо боротись ми в боях,
Щоб без гужої вйти нам підпори
Хог на тернистий, та на власний шлях.

I враз — над містом, на Софійській площині,
Крилатий пропор наш замайорів —
I серце гостро радістю полоще
Блакитно-жовта єдність кольорів.

Розкрились огі і серця закуті,
Хлюпнула хвилею народня месть...
Погулися слова, уже забуті:
— Кермо держави —
то
національна гесть!

Як боляче! Не встояла пора ця,
Свободи промінь спалахнув і згас...
Ta піт і кров, надія й праця
Не пропадуть. Прийде свободи гас!

Недовгі дні свободи нам дорожгі
Від всіх в ярмі змарніваних століть!
Вже був державний пропор наш на Площі,
І він ще знов, навік замайорить!

Оксана Керг

КНИЖКА СВІТЛЯНИ КУЗЬМЕНКО

Думки критиків про оповідання як жанр досить суперечні. Одні вважають, що написати сповідання легко, вистачить знати, про що розповісти, і літературний твір готовий. До оповідання не ставлять таких вимог як до новелі, не мусить воно мати неочікуваного закінчення... На думку інших, оповідання як і новеля мусить мати цікавий сюжет і коли не несподіване, то бодай надзвичайне закінчення. Воно написане от так собі, тоді воно буде спомином, нарисом, усім, тільки не художнім твором.

Одне незалежне: щоб написати оповідання, треба мати хист. Зараз у нашій літературі, що переживає долю всього народу, долю вигнання, або підневільного раба, якому заткнули рота — чимала криза. Дуже мало є молодих талантів, які ростуть і будуть писати навіть на чужині.

А тим часом попаде в руки ненароком книжка, яку неможливо, наприклад, придбати в книгарні в американських містах, бо таких книгарень майже немає, ані вчитати в нашій пресі, бо преса майже не має спеціалістів для писання рецензій чи огляду книжок.

Щасливим випадком нам потрапила в руки книжка Світляни Кузьменко „Новоталалаївські рефлексії”.

Що це за така Нова Талалаївка і які тут рефлексії? І ось, розгорнувши книжку, не можете від неї відірватись. Вона невелика, всього 107 сторінок, і ви її вже „проковтнули”. В ній п'ятнадцять коротких оповідань з життя тієї Нової Талалаївки, а властиво повно Торонта, а може й інших міст американського континенту, де є українське життя. Ці оповідання є дотепними спостереженнями спокійної, доброзичливої авторки за нашими прикметами й недостачами. А взагалі це сатира, але не колюча, не їдка, а тепла й добродушна. Радісно читати ці оповідання, бо ми бачимо в них себе, наших знайомих, наші подвиги й розчарування в такому оптимістичному дусі, що зразу думаєш: „Так, це правда, але ж це все можна віправити”...

Мені хотілось би переповісти кожне з тих 15

сповідань, але де розминеться з наміром порадити придбати цю книжку і насолоджуватись нею. Все ж не можу стриматись, щоб не згадати такої парадоксальної ситуації, коли справжній професор Кізочка міє в ресторані посуд, а його зовсім не перший учень з таборової гімназії є не лише успішним підприємцем, а ще й його величають на почесній трибуні, бо він зумів до цього витріснути навіть науковий титул. Я певна, що цей ненадійний учень, прочитавши це оповідання, зовсім не образиться на авторку, лише подумає: „Бо так, бо пан професор працюють рукою, а я — головою”...

Дотепно зображеній і „професор”, якому дружина помогає написати науковий реферат: вона вишукує в бібліотеці матеріали, виписує, компонує, а він, перечитавши це, з'ясовує: „В загальному не зле... коли опрацювати... Принеси ще олівець і словники, люба”... А Джоконда де Піліпчук! Скільки таких незабагнених кокеток серед нашого жіноцтва!

Можна б цитувати дотепні фрази, можна б задуматись над висновками, але я бажала б, щоб кожний, хто любить читати, добув цю книжку.

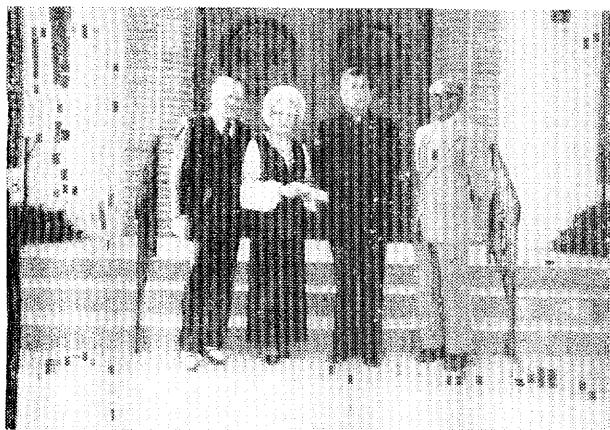
Світляна Кузьменко — мешканка Торонта. Це вдова по недавно померлому в автовій катастрофі поетові сл. п. Борисові Олександрову.

З ВЕСІЛЛЯ — НА ПРЕСФОНД «ВІСНИКА»

Дня 31 жовтня 1981 р. в Церкві Христа Царя у Філадельфії відбулось вінчання члена Управи 6-го Відділу ООЧСУ і Булавного Осередку СУМА ім. УПА Івана Яворського з Анною. Увечорі в одному з кращих ресторанів відбулась Весільна гостина, якою провадив старший Дружба друг Прядка з Нью-Йорку. Вітали молоду пару друг М. Майчук від 6-го Відділу ООЧСУ і друг Б. Лужецький від Осередку СУМА.

З цієї нагоди молода пара Іван і Анна Яворські зложили 50.00 на Пресфонд «Вісника».

Сердечно дякуємо за пожертву та бажаємо Многих Літ!

НЕЗАБУТНЯ ПОДРУГА УЛЯНА ЦЕЛЕВИЧ

У Лос-Анджелесі, Каліфорнія, три роки тому відбулася Окружна Конференція Організації Українського Визвольного Фронту, в якій взяла участь Голова ГУ ОЖ ОЧСУ мгр. Уляна Целевич. Публікуємо рідкісне фото з того часу. Зліва праворуч: ред. Володимир Мазур, сл. п. мгр. Уляна Целевич, Всв. о. Подгурець, голова Управи Відділу ООЧСУ в Лос-Анджелесі друг Якимів.

В БАЛТИМОРІ ВІШАНУВАЛИ ГЕН. ТАРАСА ЧУПРИНКУ

Організації Українського Визвольного Фронту в Балтиморі відзначили 14 березня ц.р., 32-гу річницю героїчної смерті Головного Командира УПА ген.-хор. Романа Шухевича Тарака Чупринки. О. Ярослав Федик відправив в українській католицькій церкві св. Михаїла Службу Божу з панаходою за ген. Тарака Чупринку — Романа Шухевича. Того ж дня відбулися по пол. сходини в Домі Української Молоді, на які прибули чимало молоді СУМу і старші громадянини. На дальшу програму сходин склалися відомий Наказ українських націоналістів до події і доповідь, в якій Володимир Стельмах, голова 14 Відділу ООЧСУ, говорив про цю географійську постать нашого недавно минутого.

Сходини закінчилися піснею „Не пора...”.

**ЖЕРТВУЙМО ЩЕДРО НА ФОНД ОБОРОНИ
УКРАЇНИ, ЯКА НЕ ВИМАГАЄ ВІД НАС
ЖЕРТВИ КРОВІ.**

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛУ ОЖ ОЧСУ В ГОЛІВУД, ФЛ.

Відділ ОЖ ОЧСУ на Флориді засновано 1-го грудня 1976 р. Завданням ОЖ ОЧСУ є плекати українську культуру та ширити правду про Україну серед американців. Членки Відділу завзято взялися до праці. До календара їх імпрез увійшли: День Подяки, Йорданський Свят-Вечір, Виноградні Вечерниці, Свято Жінки-Героїні та День Матері. У великородчій час прибирається у міській бібліотеці під назвою „Український Великдень”. Членки Відділу беруть участь у концертах національних свят, співпрацюють з місцевим Відділом УККА та з Відділом ООЧСУ. Із ростом української громади в Голівуді й околиці, збільшується членство Відділу, що дає охоту до дальнішої праці.

Річні Загальні Збори Відділу ОЖ ОЧСУ в Голівуд, Фл. відбулися 16 березня 1982 р. в домівці Українського Культурного Центру, при 2850 Тайлор Вулиці.

До нової Управи увійшли: голова — Ліда Балабан, заст. голови — Слава Козій, сесретарка — Іванна Яремко, касирка — Валентина Полярна, культосвітня — Надія Мудрейко, Контрольна Комісія: Наталя Угляр, Ольга Стук, Катерина Бацвін, господарські реф.: Зіна Бrotko, Надія Лотоцька і Іренна Курман, представники до Відділу УККА: Ліда Балабан, Надія Мудрейко, супільна опіка — Ольга Сахаревич, вільний член — Ангелина Боксій.

Голова Ліда Балабан висловила подяку присутнім подругам за співпрацю в минулій каденці та за довір'я і вибір її на 1982 р. Відстіванням „Не пора” закінчено Річні Збори.

Залучаємо чека на 20 дол. — на Пресфонд нашого журналу.

Культосвітня реф.
Надія Мудрейко

ЄЗУ КУБАССЕВІЧ ЗАСУДЖЕНО ДО 10 РОКІВ УВ’ЯЗНЕННЯ

За організування страйку в школі торговельної флоти в Гдині і поширювання листівок — Єзу Кубассевіч засуджено до 10 років ув’язнення. Йї вирок найважчий. Інші робітники на Іллєзьку засуджені від 4 до 2 рр. ув’язнення.

СЛ. П. ІВАННА КЛІМОВСЬКА

У Філадельфії померла від удару серця 22 березня 1982 р. Іванна Клімовська, відома акторка-гумористка, яка виступала під псевдонімом „Язичинська”, уродженка Самбора.

Була членом Об’єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) і ОЖ ОЧСУ.

Похована на Факс Чейс.

Вічна її пам’ять.

Зена Матла Рихтицька

ДЕНЬ МАТЕРІ І ДЕНЬ УКРАЇНИ

Важко уявити щось краще і благородніше у своєму намірі, як День присвячений Матері, і з того часу, коли американський Конгрес в 1914 році встановив цей день офіційним святом Матері, сьогодні майже весь цивілізований світ прийняв цей надзвичайно гарний звичай, відомий також широко вже перед війною в Західній Україні. І на еміграції українські діти в цей день складають своїм матерям найкращі побажання. Преса, радіо, телевізія додають масового кольориту, ресторани переповнені святкуючими родинами і усміхнена мати, обдарована квітами та дарунками, стає символом не тільки цього одного дня, але загальної пошані і любові впродовж усього року.

Ми живемо у вільному світі і над нами тут не тяжить важкий чобіт варварської культури, удекорованої червоними шматами і замаскованої безпереривною загальною державною брехнею.

І може саме тому кожного року, коли лице усміхненої матері стає символом, широко розповсюдненим у кольорових журналах та на екрані телевізійного апарату, — на думку насувається образ іншої матері — матері української, в Україні, матері, що на всьому своєму страдальному шляху не зазнала не то пошани чи визнання в атмосфері постійного терору і погроз, але часто не зазнала навіть любові від дітей, яких забрано від неї на державне виховання, яких арештовано і заслано, або й убито.

Свято Матері в Україні?.. В цій величезній тюрмі, що зве себе Союзом? На землі, зрошеній кров'ю і вкритій туманом неволі?

Не диво, що цього свята в Україні не святкують. Там же ж матері копають вугілля в копальннях, оруть чернозем тракторами для своїх корогів, лупають каміння при битих дорогах і копають вже тепер протитанкові рови на оборону варварства перед наступом духа свободи.

Символ матері сполучений у нас окремо ще із символом батьківщини, із символом України. В наших піснях, у творах наших поетів і в

нашому образотворчому мистецтві символ Матері-України виступає як мета наших мрій про волю, про самостійність, про наше власне, національне життя. З ім'ям рідної матері і Матері-України вмирали наші найкращі у боях за визволення, козаки, стрільці і повстанці. Цей символ глибоко вирізьблений в наших серцях і ми ним живемо, він є центральним образом нашої України у мріях і снах про нашу волю.

І саме в такий день, у День Матері, нам треба перевести цей образ із наших сердець до наших думок, до розуму, до усвідомлення, що нашим завданням не є тільки мріяти і снити про вільну Україну: нашим завданням є також до-класи свідомо всіх зусиль, щоб допомогти звільнити нашу Батьківщину з ворожої неволі.

На жаль, ми часто про це забуваємо. Нам частенько здається, що наші молитви самі собою вимолять нам у Господа волю і що вона прийде до нас, як дар з небес, що вистачить тільки чекати і вірити.

Hi! Не вистачить тільки молитися і чекати. Час нам засукати рукави і взятыся до праці, свідомо, організовано, завзято. Гляньте, як жорстоко воюють ірландці за шмат своєї землі, який ще знаходиться під англійським пануванням. А у нас вся наша Батьківщина у неволі! Ірландців немає багато, але про них говорить увесь світ! А нас мільйони і нам важко добитися визнання навіть у вільному світі, де кожний може висказати свою думку свободно і міцно!

Hi! Україна сама до нас не прийде. Україна не існує в абстракті, десь, високо у хмарах, щоб зійти на землю до нас — Україна вже є на землі, разом з нами, бо Україна — це ми самі! Україна — це і Афганістан, і Ель Сальвадор, — всюди, де бій за волю!

І коли ми так зворушливо обдаровуємо наших матерів дарунками та квітами, чи не час і нагода подумати також про нашу спільну Матір?..

Чи не час нам застновитися, чи справді живемо ми, як українці? Чи не розтрачуємо нашу

національну, біологічну субстанцію у мішаних подружжях по всьому світі — і в самій Україні? Чи робимо ми щось для нашої справи, чи може сидимо із закладеними руками, незацікавлені ані нашою Батьківщиною, ані її долею?.. Чи не допомагає дехто з наших здирати з нашої матері останню свитину нашими власними руками?.. Чи ми читаємо Шевченка — а читаючи, чи розуміємо його слова?.. Чи хочемо ми їх як слід розуміти?..

Надходить важкий час. Все, що досі за нами, змаліє в обличчі цього, що несе нам долю тепер. Світ зайшов у сліпу вулицю, і з таких ситуацій ніколи немає лагідного і ласкового виходу. Гряде буря, що потрясе всім світом, і в цю бурю ми вже входимо, несвідомі, що небо вже темніє у чорних, грізних хмарах.

Свято Матері 1982 року може стати дуже пам'ятним святом. Це може бути останнє свято перед бурею. А ми — готові? Ні, ми не готові. Ми ще дальше борсаємося у дрібничках, ми дальше боремося між собою за уроєні ротаційні почесті, за вигадані кривди, за все — тільки не за Україну. Якщо завтра спалахне буря, побачите самі, хто залишиться на полі боротьби, а хто зникне без сліду в тумані степового вітру.

Ще не пізно, ще є трохи часу. Але він втікає, і нам справді треба поспішати, щоб події не захопили нас так неприготованими, як це було в минулому. Бо так українська мати, як і Мати Україна заслуговують не тільки на пошану і любов, вони заслуговують також на оборону перед зневагою, на оборону перед загрозою, на самопосвяту з нашого боку — адже це ж наша Мати і наша Батьківщина, нічия, тільки НАША!!!

Споконвіку українська мати виконувала свій обов'язок супроти свого народу і супроти України

У КРАЇНЦІ!

**З'ЄДНАЙМОСЯ В ЦІ ТЯЖКІ ДНІ ЄДИНОЮ
ДУМКОЮ З ВОЮЮЧОЮ УКРАЇНОЮ
І ЗАПРИСЯГНІМ ТАК ДОВГО НЕ СПОЧИТИ,
ДОКИ МЕТА, ЗА ЯКУ ПОКЛАВ ГОЛОВУ
СЛАВНОЇ ПАМ'ЯТІ ГЕНЕРАЛ ТАРАС ЧУПРИНКА,
НЕ БУДЕ ЗДІЙСНЕНА!**

їни. Вона приводила на світ покоління за поколіннями і вона ці самі покоління своїх найкращих синів і дочок висилала на смерть в обороні болі і долі нашого народу. Мати стала символом самого життя України і з терновим вінком на чолі, серед неописаних злиднів і горя вона це завдання виконує до сьогодні. До її голосу прислухався великий Симоненко, коли проголосив на весь світ її слова: „*Можна все на сьогодні вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину*”.

Чи не гас нам зrozуміти всю велич і весь догоzказ цих слів?!

15-ліття Відділу ОЖ ОЧСУ в Бофало

Ще 14 листопада 1981 р. члени Відділу ОЖ в Бофало відзначували 15-ліття свого існування і праці.

Ювілейні святкування почалися Службою Божою в намірені членів ОЖ ОЧСУ. По поздні в залі Українського Дому „Дніпро“ зібрались чисельно українська громада і представники американських організацій, з якими ОЖ, а зокрема голова Відділу Д. Процик співпрацює в дусі завдань ОЖ в обороні політичних в'язнів в Україні та усвідомлювання впливових політичних людей про поневолену, але нескорену Україну.

Бенкет відкрила голова Відділу, привітала гостей й дальший провід святом передала голові 22-го Відділу ООЧСУ Б. Морозові, який подякував за таку почесну функцію і в своєму слові згадав про основницю Відділу ОЖ сл. п. м'гр. Уляну Целевич та попросив мовчанкою вшанувати пам'ять тих, що відійшли у вічність. Опісля о. д-р Павло Івахів провів молитву.

Під час обіду голова подруга Даша Процик представила представників американського світу, а майстер церемонії представив представників організацій і установ: М. Борстинську — ОЖ ЛВУ з Ст. Кетерінс, 49-го Відділу Союзу Українок Америки — Я. Борачок, 97-го Відділу — Д. Завадівську, Булавних СУМА — М. Седлярчук, СУМА — О. Куругляк, ООЧСУ — М. Мандзій, Лікарське тов. д-р О. Топольницький, Т-во інженерів — інж. М. Баричкій,

АДУК — М. Борачок, Допомогову Секцію при УККА — О. Морозевич, КУФ — В. Шарван, Братський Союз — М. Мохнач, Народний Дім — Елекрак Я. Білий, Укр. Дім „Дніпро” — М. Юрків, УККА — Т. Лехман, Кредитову Спілку — М. Михаськів.

Письмові привіти прислали: Головна Управа ОЖ, Відділ ОЖ ЛВУ з Ст. Кетерінс, 97-ий Відділ Союзу Українок.

Проф. Зенон Саган в головній промові наставив історію Відділу та пророблену працю протягом 15-ти років.

Починаючи з перших вісток про Катрю Зарицьку, Галину Дидик та Дарку Гусяк, згодом поеток і мисткинь-шестидесятниць, аж до тих, що опинилися на еміграції, вели ми акції в їхній обороні у формі листів та телеграм, із зачутими до них тисячними підписами, брали участь в маніфестаціях, відвідували конгресменів, сенаторів й писали листи до президентів.

Як складова частина української спільноти, ми співпрацювали з УККА (наша голова є головою Відділу вже другу каденцію), а зокрема дружністю відзначається наша співпраця з Організаціями УВФ.

„Історія Відділу в Бофало відзеркалює нелегкий шлях, що зродився з любові до України і її народу. Нашим обов'язком є продовжувати почате діло, доповнювати ряди новими силами. Хай віра, витривалість й любов до нашого народу просвічує нам далішу дорогу”, — закінчив наш шановний професор і з головою ООЧСУ Б. Морозом вручили грамоту подругам, які счолювали Відділ ОЖ: бл. п. Марії Квасницькій — (отримала теперішня голова Д. Проник), Катрусі Мороз та Катрусі Пристайко.

У мистецькій частині виступали: жіночий воєнний квартет „Галичанки” під проводом мігр. Христі Мороз із фортепіановим супроводом Івана Доценка і бандуристки: Наталка Дмитрюк й Ірина Сташків.

Програму закінчено національним гімном. Опісля гості мали змогу потанцювати на забаві. До танців пригравала оркестра Михайла Петришина.

Б. М.

НЮ-ЙОРК У ПОКЛОНІ ГЕНЕРАЛОВІ ЧУПРИНЦІ

Кожного року в трагічну річницю героїчної смерті сл. п. генерал-хорунжого Тараса Чупринки — Романа Шухевича, Головного Командира Української Повстанської Армії, Голови Проводу ОУН в Україні й Голоси Головного Секретаріату УГВР, — Осередок СУМА в Нью-Йорку при співучастиі Організації УВФ віддає поклін Великому Синові України і Патронові свого Осередку.

Цього року, в 32-му річницю тієї болючої втрати, Осередок СУМА в Нью-Йорку підготовив гідне вшанування світлої і славної пам'яті Командира 7-го березня.

Відзначення почалося Святковим Алелем сумівської молоді, після якого вона перейшла організовано зі своїми виховниками, на чолі з головою Осередку д. Корнелем Василичком, до церкви св. Юра, на Службу Божу й Панахиду, які відправив о. протоігумен Пащак, співав хор під диригентурою Івана Хоміна.

Потім у Домі ОУВФронту відбулися Святкові Сходини, якими провадив голова 2-го Відділу ООЧСУ д. Богдан Качор, з доповідю голови Осередку СУМА та мистецькою програмою учнів Школи Українознавства при Осередку, під керівництвом директорки пані проф. Павліни Андрієнко-Данчук. Молоді декламаторки Наталка Маслій і Христа Плісак з пістизмом виконали збірну декламацію п.з. „Пісня про Героя”, а Юрій Прядка декламував „Пам'яті Тараса Чупринки”. Сумівець-бандурист д. Олесь Фурда заграв на бандурі дві пісні на пошану Командира.

Центральною точкою була доповідь голови Осередку К. Василіка, із змістовою оцінкою величності особи генерала Тараса Чупринки на тлі історичної трагедії України. Доповідач вказав на Переяславську „угоду”, як на першопричину постійного нищення Москвою українського народу, в тому, великих постатей українського визвольного руху. Він згадав про битву під Полтавою, знищення Запорізької Січі, знищення української мови і культури, Українських Церков, молодої Української Держави у перших і других Визвольних Змаганнях; про вбивства героїв Крут і Базару, про героїв ОУН і УПА, також про голодові облоги, ліквідацію визначних постатей українського спротиву; про вбивство Петлюри, Коновалця, Чупринки, Бандери і мільйони невинних українців.

Запобігти тому зможемо тоді, коли спільно озброїмося Шевченковим Словом, і Хрестом і Мечем змагатимемо за відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

Святкові Сходини закінчено національним гімном.

Богдан Качор

~~~~~
ПОКЛІН ГЕРОЯМ УПА! СЛАВА УКРАЇНСЬКИМ

РЕВОЛЮЦІОНЕРАМ-НАЦІОНАЛІСТАМ!

olgojouneh p i ajpec. (n.).

tpimmaijn phihachobo, usjorahn unmaijo uparkuhinx
fipmam, yctrahobam i torapacram, arj solo ihu-
raphe bniyahha, i takok nojnika tnu gerrapom
Hojaka Bniyahhiny "Lomih Ykpaihn" sa
toulo.

3 kaptram, jikarannu ihopomauiann 3 uppopuun
nx, e moocj uikare arja rokholo, rkjhohno
Ctegejpcibin. Ek i Bonnteca y takixx nujah-
mpo 2000-jittia Knebra (romba Pauin A-p Borras
kpeha Pauin arja cypas ykpachekoi kyjipityp
tili 3 kintta Bimijie TBY, moccaborn CKBY, 30-
Hajpykorah i "Atpmahac" takok ihopoma-
hib Mockrin h ih.

Pycn, I. Ojinhaka — ipo ykpaihuh, nojirar, 3-
posdijka O. Xmyporra ipo etzajluny kinbokoi
tak-oljua, "Oeji CYM y criti" ta ih, Bakjineba
tn-cbitinhu: Cepria Ykkyra — ipo 1933 pik, moh-
b Ykpaihi, rojin arjata repohua YTA, i jokymeh-
ipo YTA, negehpykn 3 nujahhinx Bniyah-
repijuy, y tomy Bakjinebi cratti: B. Ujimora —
cpkn i ctopynahnu. E ram unmaijo uikaroro ma-
ue tpaajinithi kajehap (peajinhu i ykpaih-
farro ihocpobasho kinjkin sheajje hntay he ju-
Ha 176 ctopyhax faxobo Hajpykorah i 6a-

marjieto Minjogn fliqia, — 40-jittia YTA, sa pe-
Ykpaihn" B Topothi — y 1982 pik oygjirkayaro Bniyahhiny "Lomih
1982 ipo 36epicra, arjata 1938 poky.
Hajpihnu nam ats mohjoro noeta, narpiora-eh-

Ykpaihnu e peajinahie unjixetuhlo 3ajiyu
Cokotekha e peajinahie 3ipka bipuibe Lepacka
cpkoi Kyjipityp hebenjaha shnk i bei ctppon posuylka-
Bniyahha crapsahhah Acojiauiti Ujaria Ykpaih-
ipo 36ipky, "LEPACB GOKOJIEHKO"

BNIYAHHA, LIJHE HACMIJYBAHHA

HOpit R.

YKPACHCKA KYJIPITYPA

Примусово вивезений у роки війни на працю до Німеччини Соколенко жив у таборі на Шлезьку і, не зважаючи на всі невигоди для творчості, не кидав її, вночі, коли всі співмешканці його бараку спали, писав вірші, надсилає їх до газет і журналів Західної України, листувався з різними поетами і письменниками, яких знав, був особисто знайомий з письменником Уласом Самчуком і тільки шляхом листування — з поетом Леонідом Полтавою.

Це листування раптово обірвалось у кінці 1944 року і дальша доля молодого поета лишилась невідома. Перед тим у вірші „Матері” він писав, що мати його дізнається, що син її „взяв меча і пішов у повстанці”.

Можливо, що поет дійсно пішов у повстанці і зложив свою буйну голову за Україну, можливо загинув за інших обставин, але про це нема ніяких даних.

З ініціативи друзів поета, головно Леоніда Полтави, що ввесь час листувався з-за дротів табору в Берліні з Соколенком аж до самого його зникнення, почались вишукування і збирання віршів поета, розкиданих по різних українських періодичних виданнях років війни, і таким чином вдалось здійснити шляхетний задум — увічнити пам'ять молодого поета-патріота і видати збірку його творів.

Старанно упорядкував збірку редактор. Гарну обкладинку зробив Ю. Кульчицький. До збірки додано фотокопію вірша „Буде в серці”, писаного рукою Соколенка. До більшості віршів додано коментарі і бібліографічні відомості.

Вірші попереджує життєпис поета, наприкінці вміщені статті, що характеризують Соколенка і його творчість, зокрема проф. І. Левадного, і список добродіїв, що своїми пожертвами уможливили видати цю книжку.

• У АВСТРАЛІЇ У ВИДАВНИЦТВІ «ПРОСВІТА» вийшла остання книжка сл. п. письменника Михайла Островерхи під наг. «Наперекір. Міляно, 1926-1931». Книжку вартісних спогадів видано заходами приятеля покійного письменника і журналіста о. Івана Шевціва. Д-р Лука Луців позитивно оцінив цей твір. Сторінок 115, мист. оформлення Мирона Левицького. Рік друку: 1981.

Задум видати вірші малознаного, надійного молодого поета треба вітати і побажати, щоб це було заохотою до збирання і видання творів також інших подібних авторів, сповнених надіжності і прагнення до творчості, але яким війна, утихи уряду чи інші несприятливі обставини життя не дали змоги творчо зрости і зформуватись у дозрілих мистеців слова. Адже і те, що залишилось від них, заслуговує нашої пошани і уваги, як до мистеців і жертв українського Голокосту.

КІІВ

(Уривок)

Твої скарбниці розграбовано,
Твоє багатство роздаровано,
Твої Церкви пішли на хмиз.
Стемніла й зблакла святість риз,
З побожністю колись цілована
І варваром тепер замъювана...

Юрій Клен

ПРЕМІЇ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА

В окупованому Києві режим видав нагороди ім. Т. Г. Шевченка в галузі літератури, журналістики й ін. Нагороджені твори це зразки служіння окупантам та упідлювання. Між нагородженими є наївіть — у «Галузі театрального мистецтва» — п'еса М. Мірошинченка, під наг. «Возрождені», за книжкою Л. Брежнєва! П'еса йде російською мовою в театрі, і за неї нагороджено цілу групу макулятурщиків.

Указ про нагороди підписав гавлятер Росії в Україні Щербицький і йому подібний Ляшко.

• ХОР «УКРАЇНСЬКИХ КОЗАКІВ» З УТРЕХТУ (Голландія), відомий під назвою Візантійського Хору, відзначив своє 30-ліття великим концертом в Утрехті й ін. містах. Складений виключно із голландців, хор був заснований у 1951 р. Ним незмінно диригує талановитий д-р Мирослав Антонович. Платівки цього хору розходяться в різних країнах вільного світу.

ІЗ ЗВЕРНЕННЯ

ДО КУЛЬТУРНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ДІЯЧІВ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ЗСА

Серед важливих ювілейних дат 1982 року, які мають також міжнародне значення, особливе місце займає 100-річчя з дня народження (24 травня 1882) видатного українського композитора, громадського діяча, педагога, музичного критика, хорового диригента о. КИРИЛА (ГРИГОРОВИЧА) СТЕЦЕНКА.

Творгість Стеценка припадала на часи революційних змін 1915 та 1917 — 20 років і була виразно національно українська в обробці народних пісень, в хорових мініатюрах, кантах, хорових поемах, оригінальних сольостівах, дитягих операх, музичі для театрів, оперових творах, церковних хорових опусах, як Всенощна, дві літургії, панахиди та 105 колядок і щедрівок. Творгість Стеценка становила нові шляхи розвитку української класичної музики.

У хорових і сольових творах о. Кирила Стеценка знаходимо тексти Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки, Б. Грінгенка, В. Самійленка, О. Олесья, М. Вороного, О. Коваленка, Н. Міхневіга, П. Карманського, М. Чернявського, М. Савинського, Є. Кротевига, С. Черкасенка, П. Куліша та інших, і ні одного советського тексту ги обробки советських творів. Все таки Москва устами свого католіта проголосує о. Кирила Стеценка советським композитором у пропагандистичних цілях, ініціюючи відзначення 100-річчя на міжнародному відтинку в ЮНЕСКО.

Композитор Стеценко працював у 1917 — 1919 роках, за української державності, у відділі Міністерства освіти, а не в комісаріяті освіти (созети вживали назви — комісаріят). Це стверджує назір „Советська Енциклопедія (Москва, 1981).

У 1920 році композитор Стеценко керував музично-хоровим відділом у Києві, але советська влада незабаром цей відділ заборонила, прививши йому „буржуазно-націоналістичну“ латку. У тому ж році о. Кирило Стеценко демонстративно залишив Київ і поселився в невеликому селі Веприку, де був настоятелем парафії аж до своєї смерті, 29 квітня 1922 року...

А щоб Москва через міжнародну організацію ЮНЕСКО не присвоїла собі Стеценка й не використала пропаганди великої української творгості у своїх цілях, закликаємо українські культурні установи й організації в ЗСА просести:

1. Науково-музичні конференції, присвячені творгості Стеценка.
2. Організувати концерти з доповідями про творчу діяльність К. Стеценка.
3. Організувати в церквах панахиди за душу о. протоієрея Кирила.

Український Конгресовий Комітет звернувся до Президії Секретаріату СКВУ, щоб вислава до міжнародної організації ЮНЕСКО меморандум — вияснення про те, що о. Кирило Стеценко ніколи не був советським композитором.

Хай наше звернення буде погоном активної оборони українських культурних діягів від московських загарбників, які систематично нищать національну культуру і її представників.

Квітень, 1982 р.

КРАЙОВА РАДА УККА

Василь Стус

ВІРШ, НАПИСАНИЙ ЗА ГРАТАМИ

Як добре те, що смерти не боєся я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест,
що вам, лукаві судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верст.

Що жив — любив і не набрався скверни
з пенависті, прокльону, каляття.

Народе мій! До тебе я поверну,
і в смерті обернуся до життя
своїм стражданням і не злим обличчям
як син тобі доземно поклонюсь
і чесно гляну в чесні твої очі
і з рідною землею поріднось.

НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО ПЕРЕДПЛАТУ
І ПРЕСФОНД „ВІСНИКА”!

ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ У ЗВЕНИГОРОДЦІ

Київська „Літературна Україна” з 16.3.1982 р. повідомила, що в м. Звенигородці відкрито пам'ятник Тарасові Шевченкові — у молодому віці. На фото видко високу і стрижену постать молодого Кобзаря у фраку, сповненого енергії і віри в свій народ. З нагоди відкриття пам'ятника, встановленого за кошти громадянства, відбувся „мітинг”. Там виступали Драч та ін. автори, також із Росії, Узбекістану й ін., „республік”.

Цікаво, що у довгій, багатослівній розповіді про ту подію „Тарасова гора”, пера Вітольда Кирилюха (Вітольда!) — ні словом не згадано про скулптора. Треба припускати, що він уже під наглядом КГБ, а може й заарештований. (АДУК).

Встане правда, встане воля
І Тобі Одному
Помоляться всі язики
Во віки і віки,
А покищо — течуть ріки,
Кривавій ріки...

Тарас Шевченко

**НАША СИЛА ПОЛЯГАЄ НЕ В ТОМУ,
ЩОБ НІКОЛИ НЕ ВПАСТИ, А В ТОМУ, ЩОБ
УПАВШИ — ЗАВЖДИ ВСТАТИ**
Китайський філософ Конфуцій

П. ІВАНОВІ КЕДРИНОВІ-РУДНИЦЬКОМУ
(П о в а ж н а е п і г р а м а)

Прийняли усі роди й народи
Шанувати того, хто відходить:
Ставлять пам'ятники, б'ють медалі
Тим, що страху в житті не знали,
Називають міста іменами
Тих геройів, що вже не з нами...

Що ж то скажуть про пана Івана,
Як його (як і нас) нестане? —
Так напишуть по голозіку:
„ЛІС МИКИТА ХХ ВІКУ”.

Л е о н і д П о л т а в а
Нью-Йорк, 1982

**РОСІЙСКА ІМПЕРІЯ — ЦЕ ДУШОГУБКА
НАРОДІВ...**

Московський в'язень Іван Гель, 1979 р.

З НОВИХ ВИДАНЬ

IN DEFENSE OF THE UKRAINIAN CAUSE by Roman RAKHMANNY. Edited by Stephen D. Olynyk. Foreword by John Reihmond. North Quiney, Mass., The Christopher Publishing House (c1979) 297 pp. 24 cm. Includes reference notes, index and vita.

КНИЖКОВА ЗАПИСКА: Д-р Ол. Соколишин, діяєний член НТШ

В „ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЮ СПРАВИ” — унікальний важливий твір в нашій публіцистиці у вільному світі, автора Р. Рахманного, учасника Похідних груп на Україну, журналіста й радіокоментатора в Канаді.

Коли після проголошення відновлення української державності 30 червня 1951 р. у Львові й походу на Київ встоятись не було сили, то автор замінив зброю на гостре перо. Цей твір є вислідом понад тридцяти років праці. Слід йому бути вдячним, що іх зібрали і видали гарною книжкою, давши нашим політичним діячам і студіоночій молоді інформації її джерела з нашої Визвольної Боротьби доби Націоналізму. Як легко буде нашим студентам писати їх семінарні праці чи дисертації, маючи ті джерела, які просвітять мозки не одним з їх професорів, вихованих у москофільській російській школі історичних і політичних знань.

Праця охоплює сім частин, мас сорок чотири нариси — політичні коментарі та есеї за час після Другої світової війни, таких як повстання в Україні й її змаг до волі, український націоналізм і відношення совєтів до Заходу, включаючи листа на полотні від в'язнів з табору в Мордовії, яке дісталося на Захід й було опубліковано 1656 р. Третя частина праці присвячена питанню людини, суспільства і релігії в Советах (вісім нарисів). П'ятий розділ представліє в двох нарисах розвиток українського націоналізму на протязі п'ятдесяти років. Про дисидентів в Україні є одинадцять нарисів у п'ятому розділі, які затирають Чорновола, Дзюбу й інших Нескорених. Окрема частина, шоста, присвячена Інтернаціональному комунізму й Українському Националізму; сьома, в семи нарисах, представляє українців у вільному світі — в діаспорі, включаючи канадських українців й іх боротьбу за рівноправність у Канаді, спільно з англо-саксами та французами.

ДЕ МОЖНА КУПИТИ?

Подлемо адресу американської фірми довгограйних платівок, яка випустила вже до 50 назв українських плит, у тому й твори Іващенка. Альбом у кольорах та 2 платівки під назвою „Посвячення св. Софії у Римі” — з записом голосу Патріярха Йосифа I, хорів, концертту (32 дол. за платівки і кольоровий розкішний альбом):

APON RECORD COMPANY, INC.
P.O. BOX 3082 STEINWAY STATION
LONG ISLAND CITY, N.Y. 11103
(212) 721-5599

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ ПЕВНІСТЬ

SECURITY SAVINGS & LOAN ASSN.
936 N. Western Ave., Chicago, Ill. 60622
312-772-4500

ФІЛІЯ:

2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Ill. 60008
312-991-9393

- В «Певності» Ви одержуєте найвищі відсотки на всіх родах ощадностей, нараховувані щоденно від дня вкладу до дня вибору й виплачувані квартально.
- В «Певності» Ви одержуєте відсотки від відсотків.
- В «Певності» Ваші ощадності обезпечені Федерально Агенцією до суми 100 тисяч доларів.
- В «Певності» Ви можете відкрити пенсійні конта, т.зв. IRA і Keogh, чекові конта та користати з першою депозиту пенсійних чеків.
- В «Певності» є до Вашої диспозиції різного рода шадничі Сертифікати.
- В «Певності» є вогнетривалі скриньки для перевозування цінних речей.

ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ЩАДНИЦІ «ПЕВНІСТЬ» —
НАЙБІЛЬШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА**

В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ: ДОБРИМ І ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ ЧЕКАМИ; УДЛЯЄ НАЙДЕШЕВШІЙ КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ, ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки, вакації, весілля та інші цілі. СПЕЦІЯЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ. Майно кожного вкладчика чи позичкодавця забезпечене.

Приймає ощадності і платить 7% дивіденди
Безплатне забезпечення ощадностей
Безплатне життєве забезпечення до 2,000 дол.

Адреса:

**SUMA (YONKERS)
FEDERAL CREDIT UNION**

301 Palisade Ave. Yonkers, N.Y. 10703
Tel.: 914-965-8560

СТЕЙТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

**„БУДУЧНІСТЬ”
У ДЕТРОЙТІ**

СЛУЖИТЬ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ. НИЗЬКОВІДСОТКОВІ ПОЗИЧКИ НА АВТА, ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІЇ, ШПИТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ (КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНИ ДО 10,000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧКОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5½% ДИВІДЕНДИ

Вкладчики мають безкоштовне життєве забезпечення до висоти 2,000 дол. Ощадності забезпечені до всякої висоти.

Future Credit Union of Detroit

4641 Martin Ave., Detroit, Mich.
3011 Caniff, Hamtramck, Mich. 48212
Tel. 843-5411

XPNCTNHCBKOI YKPAIHN!

B IM A IIEPEMOLN HAUJOHATHO.

CPKLO OPTAH3OBATO KINTA —

VCMIXAMN V BCIX JUJTHKAX YKPAIH.

YKPAIHN-PVCHN BEKE TEHEP HORNIN

BLJ3HAHANMO 1000-JHTA XPEMUEHHA

upo ncie 3-nia MOCHECHHA EOPH.
Atc Ko63ap nucac i ctoea upo niojeñ, a he
ju, he co6au?

A ue Tapac LLeesenko nucac: "Bu k raku nio-

carhi HEHospaknu.

exx Eopgoerl co6ak we u wof eipgoutru sa na-

soch saherknu, a e gunahky hachkuu eucyngaknu-

Hy wo x, co6aka ha te u jkue, wof ha ho-

thunx.

tpa Tloujoea, Cesera MaJwihora i ha Gasaipox

Ahppea LLeentuuþoro, Ctenaha Bahjeby, Mu-

he jkamotz chokio. Takhatorl i ha MuJponotuua

ho-þpomakachhu npaüihue. HaJitx nohithuhua

npaumhie, haykhoux i kypatphux miasie, eycumhie-

xie hawux upkoe, nohittushux jhiasie pihnuu ha-

ckrosa oipkakuhongo hayihoniamy" nepeoepad-

ciuthukie, seohuanu uhy kthetmy "ykpaihn"

is uxu co6auos he gpeaxa ha ykpaihchhu camo-

Hejne mna hi hoti, hi sojhnuu, wof korpulic-

tuhsoro tphyaa" teliuertpcc.

"sepoa nenhichko npeaw" zu "sepon coufumie-

tuu apqoyt, "naypetaa nenhichko npeaw" zu

quunowyk katt-ma, jax oogo, aheeo nicta npiieu-

akamietku, moktopu, kachjutatuu hayh. A honu

Yci goun, ak npadeuno, co6aku unjtomowehi:

tuhsoro tphyaa".

ju cuuptr uhy qutphugeti coecit xasatkuu — "ma-

ea, eneptra. Boha u "Goeeaa" jyke, oco6unu, ho-

nx". He crpawho saekirnea nopoja, haJe ajan-

i pihnuu hthunx ykje i entke, arca mke "hit sue-

Crapkyhie, Tlpepemte, Musarite, Tonopeebehhu,

trapsykie, Tlpepemte, Musarite, Tonopeebehhu,

6a2oi apiphontu, pihnuu-npepihnu Kortupipe, Ko-

uyukie: nyjhie, nopo-tna3ie-taunicie tra ihuo co-

— esetl; e rakhox cuu-cuuehha manuu nopoja

su Chaguu. He nyke myapa, euippocoateu nopoja

sep — carbohoeti co6aku ha npaodpus BiJorjia

gie Bakache su Roasachkie; ipanuitatoriaca i nh-

metue certuo i saherkyt co6i gyphotoru ha nijo-

ia Gyphunx nuciyahok; ikronu nohahytorpea ha

ho Goeratotpea y gashi coupelatamy u y gojh geo-

oñtuhuice i 36ahaypux ta in nouñghux, ahi eis-

"epasauu pojhnu" he nune no Ykpaihi, atc u no

uwx Koportuzie, ahi Nehb i his sahatorpea sa

uwx Tohsapie, Bishpahegepx, Taeñuhie u ih-

gpkayce u xoprite piashozi raryhku ha e3ip Tpa-

etremerry enypti ykpaihn i sa u "pygeekam", he

uhyauanticie", "yhiarie i ihotozo arhucecephto

uwx Eoposie", — "ykpaihchhu ykpaihn uhy

Tanacpan-llmurykje, ahi sanonanatnueo 6epe-

E tan 3topoeti giesuphu ha nijojoy piashu

mochegchomoy!

py co6ak jie crpatemho. Bo eih i saherae . . . no-

saherae, atc korni saherae, to ha methoso hardi-

my mokeorechomoy nahnjosi, aruu xos i he saher-

juu — TlepGUphku, npuñ'aruu ha 3lopoehee

narran-jahtenx co6ak. E ryt ejeñuseehu 6ephay-

hot" co6asaphi crnaturpca pacouen en6oopan njo-

Ykpaihchhu sacruha ujei eccecphti "eccecphto-

jkhayahoso hanjohachitca"!

enaeñatorb, korni sahoxatorb, "ykpaihchhu oip-

uñcekañu oipkak, Oco6unu eohu ceoio nrobs

nuojo ciun, korni roh uwy aejatæ eeñtenuu kpm-

papan-saheret. Tolz saheret saekjku haqupae ooco-

enñoxaetnu, podoñiaw ha rapano u "Eoposie", a

"couponhu" crorab ha crropoki coectrpho

ja "Gartephu" crorab ha nacphoso crd-

su ihui hejospaknu u hejoiñku e nacphoso crd-

tuu. Bonu sa oipkakuhu mokeorechky hictosky

buu, crpoxo i hñtñoehxu, xeoctarux i 6e3axooc-

i piñhöi macu: 2ophnx, oipnx, pyjnx, 6inrx, pa-

cie, hayhux, hayhakie i uyñukie piashozi kariñpdy

ha e noeha piashozi hthunx co6ak, co6ajutie, 6apgo-

Ycephu, sacruha ejitupae oco6atuney porto. Bo-

ujonarjauñehomy rphoi ykpaihchhu, su nac,

"coho3aho-peçunyjihachkhi". B rowy co6asamoy

matrady. ToJorjia uñ co6asaphu ha sacruhu

sañyue co6ojo eeñuseahy co6asaphu ceriroeso

Goeercpku Gorozi uñ organu nponarjauñ ha

(Ф е ю н е т о н)

UPOMARAHJNBHA COBAHAPHA

Hahero He3ajyApho